

**Egidijus Šantaras
Andrius Tapinas**

FARŠAS IR DZIUBELIS PRIEŠ LEMTIES KARDĄ

Fantastinė apysaka

Tik nuo 16 metų

Vilniaus fantastų klubas
DORADO

Egidijaus Šantaro ir Andriaus Tapino fantastinės apysakos „FARŠAS IR DZIUBELIS PRIEŠ FĖJŲ RAGĄ“ tęsinys

PAAIŠKINIMAI APIE PAAIŠKINIMUS

*Jei skaitydami šį literatūros kūrinį rasite žodį su skaičiu ...¹ arba ...², arba ...³, arba ...⁴ ir taip toliau (vienu žodžiu), žiūrėkite atitinkamą paaiškinimą. Kartu stenkitės nežiūrėti neatitinkamų paaiškinimų, nes po to, taip sakant, bus neįdomu. Paaiškinimus skaityti yra **būtina**, nes kitaip bus prarasta didelė dalis estetinio kūrinio grožio, jau nekalbant apie tai, kad jūs prarasite didelį kiekį svarbios informacijos arba paprasčiausiai kai ko nesuprasite.*

Ir nuoširdžiai atsiprašome už klaidas ir kitus nesklandumus. Velniai juos griebtų!

Milžiniškos bangos staugdamos įnirtingai daužė smėlėtą krantą. Putos akimirkai pakibdavo ore, pajusdavo skrydžio malonumą ir nusivylusios tēkšdavosi ant lakuoto fortepijono viršaus.

O smėlētu krantu vienas paskui kitą žingsniavo žmonės: valstiečiai ir aristokratai, kareiviai ir amatininkai, vagys ir pirkliai, nenuleisdami akių nuo pašėlusiai mostaguojančios žmogystos priekyje. Jie net nepastebėdavo, kaip vieną po kito juos nuplaudavo staugiančios bangos.

- Taigi šis Bordinės jūros kampelis yra ypač žavus, - tarškėjo žmogysta, - kaip gidas laikau savo pareiga atkreipti jūsų dėmesį į šį unikalų gamtos fenomeną – milžiniškas staugiančias bangas.

Klausytojų mažėjo proporcingai ištartų žodžių skaičiui, bet gido tai nejaudino.

- Labai gaila, kad jūs mane paliekate, - tarė jis. – Šios Bordinės jūros bangos dažniausiai pranašauja kokias nors permainas nusistovėjusiame gyvenime. Kaip žinome, permainų vėjai jau pučia. Štai.

Iš nežinia kur atsiradęs viesulo sukūrys pastvėrė priešpaskutinį klausytoją ir panešėjęs iki pakankamai gilios vietos tiesiog motiniškai švelniai paleido. Pasklido vos keli raibuliai. Tvykstelėjo akinanti baltadantė gido šypsena.

- Baigdamas norėčiau padėkoti už dėmesį ir priminti, jog niekas kitas taip nesukuria atmosferos¹ audros jūroje metu, kaip didinga klasikinė muzika. Ačiū labai, ačiū labai...

Prieš panirdamas į vandenį paskutinysis žmogus dar spėjo pamatyti, kaip krantu atskriejo keturiais juodbėriais žirgais įkinkytas vežimas, kuriame stovėjo didžiulis fortepijonas. Vežime sėdintis pianistas susižvalgė su gidu, linktelėjo galva ir pakrante nuskriejo nerūpestingos improvizacijos įvairiomis temomis². Tik ypač jautri ausis galėjo pagauti nerimo ir artėjančios lemties nuojautas.

O permainų vėjas neskubėdamas šiureno smėliu baltą popieriaus lapelį.

Geriausios ekskursijos!

Profesionaliausi gidai!

Mažiausios kainos!

Vaikams – nemokamai.

Kareiviams ir sargybiniams – pusė kainos.

Kiekvienam stipriam vyrui - 25% nuolaida.

KVIEČIAME

2 valandos prieš vidurdienį

vidurdienį

ir

vėliau

kas dvi valandos

iki vidurnakčio

- Surinkęs 10 dvorfy/elfų grupę gali eiti nemokamai.

- Surinkęs 5 trolių grupę taip pat gali eiti nemokamai.

Gidas pakėlė galvą ir pradėjo kvatotis. Dabar jau niekas nebūtų galėjęs pavadinti jo žmogumi...

***

Paskutiniai saulėlydžio spinduliai spingtelėjo virš snieguotų Prezervų kalnų³ viršūnių. Kas įdomiausia, tie paskutiniai spinduliai spingsėjo jau dvi valandas. Kartais aparatūra išsiderindavo, ir tas, kuris buvo už tai atsakingas tyliai keikdavosi ir skubiai derindavo projektorių.

- Ak, koks nuostabus vaizdas. Niekad nemaniau, kad šitie aptriušę ir purvini kalnai galėtų būti tokie mieli, ar ne, brangusis?

Taip čiauškęjo pagyvenusi, bet dar nepasenusi ponitė, džiaugdama, jog gali pademonstruoti aplinkiniams savo menišką natūrą. Šalia sėdintis jos vyrelis vis dar apkvaitusiai purtė galvą, negalėdamas suprasti, ką jis čia veikia, užuot įprastai sėdėjęs įprastoje smuklėje prie įprasto naminio alaus bokalo.

Laimingoji porėlė buvo įsitaisiusi po dideliu išskleistu skėčiu ir gurkšnojo kažkokį gėrimą pro plonus, lanksčius vamzdelius. Be jų būtų buvę kur kas lengviau, tačiau nežinoma jėga vertė elgtis būtent taip. Šalia po tokiais pačiais skėčiais tokius pačius gėrimus gurkšnojo ir daugiau žmonių: vyrų, moterų, senių ir vaikų. Beveik visas Miopijos kaimas nei iš šio, nei iš to šią dieną žavėjosi visą gyvenimą matytų kalnų grožiu...

Ir niekas nepastebėjo, kaip skėčiai tarsi plėšrių gėlių taurelės pradėjo užsiskleisti į vidų, įtraukdami ir užkerėtus žmonės. Kai vėliau jie sugrįžo į pradinę padėtį, ant stalų buvo likę tik pusiau nugerti stiklai.

Projektorius išsijungė ir prieblandoje pradėjo šnarėti neryškūs šešėliai, ruošdami dekoracijas kitam seansui.

***

Šventiškaip pasipuošusi minia plūdo pro atvirus vartus, virš kurių linksmai plevėsavo spalvingas užrašas „KASMETINĖ RUDENS MUGĖ“. Didžioji Naujojo Bakenbardo gyventojų dalis šį rytą pabudo su keista ir labai įkyria mintimi galvoje – kodėl mums nenuėjus į šią šaunią mugę? Vaikai zirzė motinoms, žmonos zirzė vyrams, o vyrai zirzė šiaip, į nieką konkrečiai nesikreipdami⁴. Įnirtingai besipriešindamos dužo molinės kiaulės-taupyklės, protestuojančiai cypė senos kojinės ir senosios tetulės Emi⁵ portretas nepritariamai raukėsi, matydamas, kaip neapdairiai švaistomas jos sunkiai sukauptas kapitalas. Deja, portretai šiuo klausimu turėjo tik nebylią nuomonę ir negalėjo apsaugoti nuo tragedijos.

Jau minėta didelė žmonių minia veržėsi mugės lik, pakeliui pasipildydama naujomis ląstelėmis, išspjautomis iš namų. Žymesni Naujojo Bakenbardo vagys buvo nemaloniai nustebinti, pirmą kartą dienos šviesoje išvydę save, amato kolegas ir potencialas aukas. Kaip visada tokiuose žmonių susibūrimuose visur narstė kišenvagiai, bet, kas keisčiausia, niekas nepasigedo nei piniginės, nei kapšelio. Aplink sklandė gera nuotaika kaip sudėtinė tobulai veikiančio mechanizmo dalis.

„Žmonės, skubantys į pabaisos nasrus“, - nejučia šmėstelėjo nemalonus palyginimas Svaros, patyrusio didmiesčio sąvadautojo ir vogtų daiktų supirkėjo, galvoje, tačiau tuoj pat vieną palyginimą pakeitė kitas palyginimas, nelyginamai nešvankesnis, ir Svara atsidėjęs ėmė svarstyti visas galimas šio palyginimo smulkmenas.

Vaikučiai mosikavo vėliavėlėmis ir saldainiais ant pagaliukų, mamytės, prikandusios liežuvius, šmaižiojo nuo prekystalio prie prekystalio, o tėveliai bandė laimę įvairiuose atrakcionuose, neįgudusia ranka svaitydami strėlytes ir sutrikusiai krizendami, kai strėlytė pataikydavo ne į taikinį, bet šone stovinčiam prizui – pliušiniam meškiukui į akį. Tačiau besišypsantis savininkas vis tiek įteikdavo jiems pliušinį meškiuką. Netrukus dauguma vyrų jau nešiojosi po pliušinį meškiuką⁶, nežinodami, ką su juo daryti – nemačia išmesti, tėviškai perduoti kokiam nors mažyliui ar švelniai priglausti prie širdies. Niekas nepastebėjo staiga pasikeitusių šventės rengėjų veidų, neišgirdo ritmingo būgnų dundesio ir nespėjo sureaguoti, kai kažkur iš viršaus ant visos mugės nukrito lipnus voratinklis, o pliušinių meškiukų akys užsidegė raudona ugnimi ir jie įsikirto nagais į veidus.

Vėliau aplinkui dar ilgai triūsė darbininkai - rinko šiukšles, tvarkė prekystalius ir paviljonus. Jų veidai mirgėjo lyg išsiderinusiame kaleidoskope – tai žmonių, tai vėl ne...

***

Pasaulyje žuvys dažnai šokinėja iš vandens. Vieni piskalogai⁷ teigia, jog jos dūsta vandenyje, kiti mano, kad žuvys bando captelėti žiaunomis kokią užsižiopsojusią muselą. Tačiau vienintelėje vietoje karpiai ir ešeriai, kuojos ir lydekos šokinėja ne pakvėpuoti, ne užkasti, ar šiaip patenkinti gyvuliškus⁸ instinktus, bet skatinamos daug aukštesnio tikslo. Šiltais vasaros vakarais jos elegantiškai strykteli į viršų, grožisi gamta, surūko po cigaretę ir pliumpteli atgal. Tiesa, žuvys dar neišmoko padoriai užgesinti cigarečių. Paklauskite, kas tai per vieta? Tai Nuorūkų ežeras.

Didelis riebus karšis nerūpestingai išsoko į viršų ir stabtelėjo čiupinėdamas skiltuvo. Staiga tiesiai jam į veidą tēškėsi rūpestingai nutaikytas spjūvis. Iš netikėtumo karšis sustingo, giežtai pasižiūrėjo ir papūtęs lūpas plojosi žemyn į vandenį. Paskutiniu momentu į jo žvilgančią nugarą tekstelėjo antras spjūvis. Įnirtęs karšis dingo gelmėje.

- Cha, - tarstelėjo Faršas, bet be didelio entuziazmo. Jis sėdėjo ant kranto padėjęs smakrą ant kelių ir melancholiškai spoksojo į padūmavusius tolius.

Dziubelis pasimuistė, atsargiai patraukė kelius ir neramiai pažvelgė į dangų. Paprastai po tokio sėkmingo spjūvio Faršas turėjo pašokti, klykti neartikuliuotus garsus ir gąsdinti vietinę fauną, tačiau dabar jis apsiribojo paprastu „Cha“. Be abejo, tai baugino. Nuo pat Fėjų slėnio Faršas nepasakė nė vieno normalaus sakinio. Tai buvo įprasta, tačiau dabar karžygi gaubė slogi ir sukelianti nervinį drebulį atmosfera. Dziubelis irgi jautėsi nekaip.

- Sakyk, Faršai, apie ką tu dabar galvoji? – paklausė jis, žvilgsniu lydėdamas dūmus, kylančius iš padūmavusių tolumų.

- Apie dūmus, - iš karto atsakė Faršas, - apie dūmus, kurie pamažu virsta purvino vandens lašeliais, kondensuojasi ore ir galų gale nusėda ant kokio nors niekuo dėto piliečio akinių.

Faršas mistiškai atsiduso. Dziubelis jau turėjo susikūręs specialią teoriją dėl draugo elgesio, kurioje pasinaudodamas Diušės vienuolyne įgyta patirtimi bandė paaiškinti Faršo asmenybės dvilypumą karminiais ryšiais, reinkarnacija, šambala, dalailama ir panašiai. Teorija buvo labai sudėtinga ir Dziubelis tik ką ją detalčiai užbaigė. Dabar jis siuto, nes negalėjo prisiminti teorijos pradžios⁹.

- Jaučiu, kad meilė man dar nesvetima, jaučiu, kad širdy ne sutema, - staiga uždainavo Faršas.

- Ką ten darai?! – užriko Dziubelis. – Tuo pat susitvarkyk!

Dziubelis užsimerkė. Jam iki kaklo nusibodo visa šita kelionė atgal – klampios Tranzito pelkės, nedraugiški vietiniai gyventojai, prigrūstos visuomeninio transporto priemonės. Jis norėjo tik greičiau sugrįžti į Vademekumą, kur būtų galima normaliai nusiskusti ir išsimaudyti. Tačiau iki Vademekumo dar buvo daug mylių, o aplinkui dėjos negeri dalykai. Dziubelis negalėjo jų tiksliai įvardyti, bet žinojo, jog tie dalykai yra negeri. Dorieji barsukai, išauginę pamestą kūdikį, labai aiškiai išugdė supratimą, kas yra „gerai“, o kas – „negerai“¹⁰. Tik jam papūtus Fėjų ragą ramybė dingo – tvykščiojo žaibai, griaudėjo griautiniai, danguje atsiverdavo skylės ir išspjaudavo šviesos stulpus, po kojomis drebėjo žemė, nežinia kur bėgo miško žvėrys, tačiau kažkaip visa tai praslydo pro Dziubelį nepastebėtai. Iš tikrųjų jis sunerimo tik tada, kai Faršas labai atsakingai pareiškė, jog kelionėje pametė savo laimingą talismaną – keistą daiktą, kadaise seniai suvalgytą su sriuba, o po to netikėtai grįžusį. Eksperimento dėlei Faršas dar porą sykių buvo jį prarijęs ir baisiai nudžiugdavo po tam tikro laiko vėl suradęs talismaną šalia savęs. Bet dabar talismanas liko, todėl vilties liko nedaug.

- Reikia skubėti, - ryžtingai pakilo Dziubelis, - trumpinsime kelią per Žydrąjį mišką.

- Žydrąjį mišką? – pasiteiravo Faršas, atsainiai valydamas rankas į žolę. – O kodėl jis taip vadinasi?

- Nežinau, - gūžtelėjo pečiais Dziubelis, - tikriausiai dėl kokios nors atgyvenusios legendos. Neverta kreipti į tai dėmesį.

- Man patinka nekreipti dėmesio, - linksmi pareiškė Faršas.

- Taip, pažiūrėk, kur įlipai!

***

Pilis buvo iškirsta juodo granito uoloje, pavojingai pakibusioje virš užiančios upės. Kartais iš pagrindo iškrisdavo uolos gabalas ir tekšteldavo į vandenį. Susidarė įspūdis, jog pilies savininkas niekaip negalėjo apsispręsti, ko nori – niūraus koloso, kylančio virš negyvos dykvietės, ar prašmatnios vasarinės vilos ant jūros kranto. Galų gale pilis buvo panaši į kažkokį hibridą.

Vakaro danguje pasigirdo plerpimas ir viršutinėje bokšto aikštelėje nusileido milžiniškas grifas, snapu kruopščiai imituojantis malūnsparnio gausmą. Ant jo nugaros įsitaisęs žmogus tik palingavo galvą.

- Kaltūnai, būk geras, paklausk įrašo dar porą kartų.

Juodajam Pirmininkui nepatiko, jog grifas Kaltūnas nehygieniškai elgiasi skrydžio metu. Iš viso jam nepatiko niekas, netgi jo paties titulas¹¹. Ir, be to, nusėdo skutimosi mašinėlės baterijos, o elektros taip pat nebuvo.

Sunkiai įsispraudęs už masyvaus stalo, Juodasis Pirmininkas pradėjo sklaidyti gautus pranešimus. Naujasis Bakenbaldas paimtas. Degradabadas paimtas.

Metiloranžas paimtas. Bordinės jūros miestai dar laikosi, bet neturi jokių šansų. Pirmininkas nusišypsojo – per dvi savaites jo armijos padirbėjo neblogai. Netrukus čia jau bus galima įvesti savą tvarką.

„O tada ir elektra, ir malūnsparnis atsiras“, - prisiminė jis, ranka perbraukęs per apžėlusį smakrą.

***

Pirmininkas šypsojosi savo pilyje. Paskutiniai miesto¹² gynėjai iškėlė baltą vėliavą¹³. Du žmonės baugiai žvilgčiojo į tamsią ir nedraugišką miško tankmę. Užguita mergaitė šnekėjosi su savo triušiu. Giliai po žeme vienuolis žvilgčiojo į laikrodį ir nepatenkintas murmėjo. Mėlynasis Vilkas skubėjo į rytus. Permainų vėjas pūtė nenustodamas.

- Jūsų žodis, - mandagiai pasakė Lemties dievas Kaculis.

Pusiausvyros ir gimnastikos dievas Pliušas išanalizavo situaciją. Visas susirinkęs dievų panteonas užgniauzė kvapą. Pliušas jau buvo pralaimėjęs vieną lošimą ir jei pralaimėtų antrą, pralaimėtų ir visą partiją. O žaidimo sąlygas visi žinojo puikiai ir negalėjo nedrebėti jas prisiminę.

- Dar vieną kortą, - ramiai paprašė Pliušas.

Krupjė (Meilės dievas Jenisiejus) atvertė viršutinę kortą. Tai buvo valetas. Žydras valetas.

***

- Jeigu medžiai nėra žydri, jeigu žolė nežydra, jeigu samanos nežydros, - garsiai samprotavo Dziubelis, - tai kas čia tada žydra?

- Laba diena, - pasigirdo jiems už nugarų.

Abu draugai kaip įgelti atsisuko ir jų akims atsivėrė tikrai neįprastas vaizdas. Tolimajame laukymės gale buvo įsitaisiusi vyriškių kompanija. Du raumeningi jaunuoliai gracingais judesiais tiesė ant žolės baltą staltiesę, vienas kruopščiai derino bandžą, o kitas atidarinėjo pintinėle su maisto produktais, o storas pliktelėjęs žmogėnas stovėjo atsirėmęs į medį, čiulpė ilgų nukarusių ūsų galus ir stebėjo dirbančiuosius. Visa kompanija buvo ryškiai išsidažiusi, apsikarsčiusi auskarais, karoliais bei apyrankėmis ir pusė iškylautojų buvo su perukais, prie kurių taip nevėkšliškai pritaisytos ryškios geltonos kasos, jog jas nuo tikrų galėjai atskirti per šimtą metrų. Dažytos storulio lūpos išskydo šypsenoje:

- Prašau į mūsų kompanija, - sumurkė jis, pamodamas putlia rankute.

Dziubelis ėmė lėtai trauktis, žvalgydamasis, kur bėgti, bet staiga smarkus smūgis vos neparbloškė jo žemėn. Nekreipdamas į nieką dėmesio Faršas dviem šuoliais atsidūrė ant staltiesės, griebė vištos koją, gabalą duonos, skardinėlę kondensuoto pieno, greipfrutų sulčių, viską susipylė į burną ir patenkintas nusišypsojo. Dziubelis prisiminė, kada Faršas buvo paskutinį kartą maitintas, mintyse atleido draugui ir lėtai priėjęs atsitūpė ant staltiesės kraštelio.

- Būsime pažįstami, - garsiai sukuždėjo storulis, švelniai spausdamas ir masažuodamas Dziubelio ranką, - esu svieto lygintojas, arba lygintuvas Blnd.

- Jūs pagonys? – spėjo Dziubelis. – Mirtis balsiams?

- Cha, cha, cha, - prapliupo juoku svieto lygintojas ir trenkė Dziubeliui per nugarą, - jis man patinka. Ne, Blnd – tai sutrumpinimas, mano tikrasis vardas BaLaNDėlis.

Dziubelis prarado pusiausvyrą ir pačia įdomiausia poza kniūbsčius drėbėsi į paklodės¹⁴ vidurį. Kompanija džiugiai suklego.

„Pasaulio pabaiga“, - pagalvojo Dziubelis, bandydamas apsimesti, jog viso labo daro atsispaudimus. Skubiai kramtydamas Faršas pradėjo tankiai mirksėti, signalizuodamas, jog yra šito šaunuolio draugas.

Danguje įsižiebė pirmosios žvaigždės ir patekėjo mėnulis. Šį gamtos fenomeną vienas iš svieto lygintojo vyrų bandė pasveikinti skambia daina¹⁵, pritariant bandžai, bet po poros bandymų bandža buvo atimta, o jis pats surištas. Visiems įsilinksmius, pralinksėjo ir Dziubelis, bet šalto proto nepametė. Puotai pasibaigus, paaiškėjo, jog tėra tik viena didelė palapinė, ir svieto lygintojo vyrų žvilgsniai ėmė darytis ilgesingi. Dziubelis priėjo prie Balandėlio ir pradėjo kažką jam šnibždėti į ausį.. Visi pavydžiai į juos sužiuro.

- Tikrai? Kodėl? – liūdnai paklausė Balandėlis.

Dziubelis vėl pradėjo šnibždėti.

- Oooo... – Blnd veidą iškreipė pasišlykštėjimo grimasa, - tada ir miegok po egle.

Po to Dziubelis susirado Faršą ir ėmė šnibždėtis su juo.

- Kodėl aš negaliu ten nakvoti? – nesuprato Faršas.

Jausdamasis visišku idiotu, Dziubelis ketvirtą kartą pradėjo šnibždėti.

- Nebijok, aš esu Faršas ir galiu linksmintis ir pats vienas.

Dziubelis tik gūžtelėjo pečiais ir nuėjo taisyti guolio.

Vidury nakties jį išbudino iš palapinės atskriejusi Faršo daina.

- Yesterday, love was such an easy game to play¹⁶...

Dziubelis giliai atsiduso, apsvirtė ant kito šono ir nepabusdamas išmiegojo iki ryto.

***

Aukštai danguje išaušo. Juodasis Pirmininkas atsimerkė ir ilgai žiūrėjo į vandens lašus, nuo lubų varvančius jam į nosį. Po to atsikėlė, išpylė pro langą naktipuodį, padarė nesudėtingą kvėpavimo mankštą ir apsirengęs nusileido pusryčiauti. Apie ilgą stačiakampį stalą jau plušėjo

juodaodžiai vergai, atsivežti iš Makakino salų. Pirmininkas pažvelgė į savo puoduką ir susiraukęs pranešė:

- Čia ne mano puodukas. Mano puodukas yra su arkliukais, o šitas su mašinomis. Kas pakišo šitą puoduką?

- Aš... aš apsirikau, jūsų malonybe, - sušvebleno persigandęs vergas ir suklypo ant kelių. Pirmininkas paspyrė jį koja.

- Atiduokite sudraskyti tigrams į amfiteatrą, - pasakė jis ir pripylė sklidiną puoduką ką tik pamelžto pieno.

- Bet mes neturime amfiteatro, - išdrįso paprieštarauti kitas vergas.

- Tada pastatykite, o tigrus atsiųskite iš Bezabrazijos. Vakare patikrinsiu.

Salės gale atsidarė durys ir pro jas įžengė vyras, mosuodamas aplankalu. Skysti jo plaukai buvo sušukuoti, kad dengtų plikę, tačiau salėje pūtė skersvėjis, plaukai išsidraikė ir plaikstėsi kaip pergalės vėliava.

- Puikios naujienos, Pirmininke, - džiugiai suriko jis, - prie Pirmininkijos prijungti paskutiniai Pasaulio regionai. Po savaitės mūsų žmonės pradeda vykdyti pertvarkos reformas.

- Labai gerai, Lombardai. O kaip tas likęs princas?

- Jo pajėgos per menkos, kad keltų pavojų, be to, šiuo metu jis pakvaišęs dėl kažkokios mergičkos, kuri pametė krištolinę kurpaitę.

- Cha, cha, cha, - šaižiai prajuko Juodasis Pirmininkas, tepdamasis braškių džemo, - sėsk, išgerk pieno.

- Dėkoju, - sumušė kulnais Lombardas, - didžiuojuosi, galėdamas priimti šią dovaną iš jūsų rankų.

- Kokią dovaną? – sunerimo Pirmininkas, - aš tau nieko nedovanojau. O gal nori mano dukters?

- Ne, ne, ačiū, - skubiai tarė pabalęs Lombardas.

- Taip ir maniau. Ei, vergai, dar pieno, dar džemo!

Prasidėjo dar viena rytinė orgija. Netgi dievai pasibjaurėję nususuko.

***

Per rasotą žolę brido jauna mergaitė. Ji tyliai kūkčiojo ir spaudė prie širdies pliušinę triušiuoką – ženklą, jog geroji fėja, puikioji puota ir žavasis princas nebuvo tik sapnas. Mergaitė ėjo pati nežinodama kur, o keliais numeriais per didelės klumpės trynė kojas ir smukčiojo.

Mergaitė nežinojo, bet apačioje po žeme liūdėjo dar vienas gyvas padariukas – kurmis Ernestas graudžiai verkė, nes piktas dėdė Izidorius atėmė jo paties rastą nuostabų daiktą – stiklinį rudą briaunainį, panašų į kokį magišką daiktą. Ernestui šis daiktas būtų likęs kaip kito, geresnio, gyvenimo prisiminimas, o Izidorius, ko gero, jį parduos ir, aišku, prisigers...

***

Dziubelis pabudo nuo nemalonaus jausmo, lyg po jį vaikščiotų daugybė gyvūnų. Skubiai pasikėlęs marškinius, jis įsitikino, jog taip ir yra: seni skruzdinai, čiuptuvais praskirdami krūtinės plaukus, oriai vaikštinėjo, šnekučiuodamiesi su jaunesnėmis damomis, o maži skruzdėliukai įsibėgėję šokdavo į bambą, kepurnėdavosi atgal ir vėl stodavo į laukiančiųjų eilę. Visas oras skardėjo nuo linksmų jų šūksnių. Susierzinęs Dziubelis nubraukė visą pasilinksminimų parką nuo savęs ir pasižiūrėjo į palapinę. Ten irgi ryškėjo kėlimosi požymiai. Tačiau svieto lygintojo vyrukai išeidavo sutrikę, lyg vaikai, pirmą kartą pamatę Disnėjaus multfilimą. Paskutinis pasirodė Faršas.

Didvyris pasiražė ir susiradęs akimis Dziubelį pasuko prie draugo. Jis buvo be galo savimi patenkintas.

Susėdus prie pusryčių, žodžio paprašė Balandėlis.

- Mes įsitikinom, jog Faršas yra didelis vadas. Jis turi didelį mutchongą¹⁷. Jei Faršas ir toliau išliks toks pat, jo mutchongas didės ir žmonės jį gerbs. Aš pasakiau. Hau!

Vienas iš vyrų prislinko arčiau ir kažką pasakė Balandėliui į ausį. Balandėlis atsisuko ir švelniai paglostė draugo ranką.

- Taip, žinoma, - tarė jis, - kokie indėnai? Tiesiog juokinga. Berods mes visi čia civilizuoti žmonės.

Dziubelis teišspaudė skystą šypsenėlę.

Atsisveikinimas buvo ilgas ir graudus.

- Mums taip gaila, kad išvykstate, - ašarojo Balandėlis, spausdamas Dziubelio rankas.

Dziubelis irgi nusprendė pasirodyti ne skystablauzdis.

- Mums taip pat, - pasakė jis, spausdamas Balandėlio alkūnes.

- Tapote tikrais broliais, - Balandėlis suspaudė Dziubelio pečius.

- Jūs irgi, - Dziubelis apglėbė Balandėlio krūtinę.

- Mes jūsų niekada nepamiršime, - svieto lygintojas patapšnojo per liemenį.

- Šis vakaras išliks ir mūsų atmintyje, - pritarė Dziubelis, suspausdamas klubus.

- Sugrįžkite dar...

- Viso gero! – skubiai riktelėjo Dziubelis, numušdamas Balandėlio rankas.

Visi vyrukai palydėjo draugus iki kelio ir dar ilgai mosavo pavymui šilkinėmis skepetaitėmis.

- Ką gi, - veidmainiškai atsiduso Dziubelis, - visa, kas gera, greitai baigiasi. Marš marš, tra ta ta – į Vademekumą!

Faršas tik nusišypsojo.

***

- Na ir ką? – arogantiškai pasiteiravo Kaculis, pamatęs, kaip priešininkas pasielgė su ištraukta korta. – Ką tau duos manevras „tiltas“?

- Pagyvensim – pamatysim, - ramiai atrėmė Pliušas, ištraukdamas dar vieną kortą. Tarp dievų jau prasidėjo azartiškos lažybos, tačiau už Pliušą sutikdavo lažintis tik tada, jei statymai buvo vienas prie septyniolikos, - užteko vieno žvilgsnio į juodą figūrą, stovinčią Kaculio lentos pusėje, kad praeitų bet koks noras rizikuoti ir taip sunkiai uždirbtais pinigais.

***

Per visą Pasaulį nuo Arkties šiaurės iki tropinių pietų driekiasi milžiniško ilgio Žaliųjų Blokų kelias. Juokingiausia, jog niekas nežino, kas jį nutiesė ir kokius miestus kelias turėjo jungti. Abiejuose kelio galuose net nėra dunksančių griuvėsių. Sklido kalbos, jog kadaise šis kelias vadinosi ir Angelų, ir Baltųjų Žirgų, tačiau tai buvo tik kalbos. Kaip paminklas šlovingai senovei ir pacityčiojimas iš dabartinio pasaulio kelias, kaip minėta, driekėsi per visą Pasaulį. Ilgai žmonės vengė net pereiti kelią¹⁸, tačiau dabar iš vienos pusės nerūpestingai žingsniavo dvi figūros, o iš kitos pusės šniurkščiodama mergaitė vilko keliu savo triušiuoką. Triušiuokas kosėjo nuo dulkių, cypavo ir apskritai buvo labai nepatenkintas. Atstumas tarp abiejų pusių vis mažėjo ir mažėjo, kol net aklajam Grišai¹⁹ pasidarė aišku, jog nelaimės neišvengsi...

- Priekyje boba, - tuoj pat pranešė Faršas, ėjęs priekyje. Per paskutines valandas jis supažindino Dziubelį su viskuo, kas tik pasitaikė kelyje, - akmenukais, kopūstų laukais, lauko pelių šeimyna, karvių paliktomis „dovanėlėmis“, turistų laužo liekanomis ir taip toliau. Dziubelis jautė, jog kraustosi iš proto.

Tačiau po paskutinio pranešimo Dziubelis kaip mat pagyvėjo, tarsi būtų išsimaudęs gaivioje ryto rasoje. Tokio šanso nevertėjo prarasti. Taip, tai buvo būtent tas moterų tipas, kuris taip traukė ir žavėjo Dziubelį, - jaunutė nekalta mergaitė, dar pati nepastebinti, jog virsta subrendusia pilnakraujė mergina. Dabar tik atsikratyti Faršu.

- Faršai, ar matai mėlynąją laimės paukštę? – staiga paklausė jis, neduodamas draugui atsikvošėti. – Greičiau, griebk!

Faršas startavo iš vietos ir vis greitėdamas nulėkė per pievas. Sumetęs, jog galiūnas susiprotės negreitai, Dziubelis perbraukė ranka per plaukus ir žingtelėjo prie merginos.

- Laba diena, nepažįstamoji, - galantiškai prašneko jis, - esu habilituotas mokslų daktaras T.B. Dziubelis, jūsų paslaugoms.

Ūmai pasigirdo isteriškas juokas. Sukandęs dantis Dziubelis pažiūrėjo į akląjį Grišą, kuris net raitėsi iš juoko.

- O aš esu Pelenė, habilituotų mokslų daktare T.B. Dziubeli, - tūptelėjo mergaitė, - bet negaliu būti jūsų paslaugoms, nes esu kitoniškai auklėta. Na, nebent dailiai paprašytumėte... Tiesa, čia Konstantinas.

- Koks Konstantinas? – sunerimęs paklausė Dziubelis, viena akimi stebėdamas atidundantį Faršą ir kažkokį dulkių debesį tolumoje.

- Mano triušiuukas.

Triušiuukas brūkštelėjo koja per žvyrą, nevykusiai imituodamas reveransą.

- Koks žavus padarėlis, - nusišypsojo Dziubelis, kuris žinojo, jog mezgant pažintis reikia domėtis naminiiais gyvūnėliais.

„Dar vienas idiotas, - suvaitojo suirzęs triušiuukas, - ir šitas apie tą patį. Kaip aš jam norėčiau įspirti“.

Bet savo grasinimo triušiuukas įvykdyti nespėjo, nes į įvykio vietą pagaliau prisistatė Faršas. Jis sunkiai kvėpavo, stambūs prakaito lašai rito nuo kaktos ir kriokliu krito į vešlią barzdą, kurios gyventojai buvo labai sunerimę dėl tokios gamtos anomalijos.

- Laimės paukštė paėmė minutės pertraukėlę, - skubiai paaiškino Dziubelis, - rytoj.

- Rytoj, rytoj, - sulinksėjo Faršas.

- Na ir tvarka, - nusišypsojo Dziubelis, atsisukdamas į merginą (jis suvokė, jog triukas su gyvūnėliais nepavyko, todėl pabandė kitą būdą), - nespręskit apie mane iš šitų pavargusių drabužių, aš ne koks bangladešas, bet šviesiosios deivės Askaridės žynys ir šiuo metu su ypatinga užduotimi keliauju į...

- Konstantinai! – staiga sukliko Pelenė.

O viskas atsitiko taip. Neturėdamas ką veikti, Faršas pastebėjo triušiuoką ir kažkaip nesuprato, jog jis priklauso tai merginai. Dabar jis laikė pakėlęs triušiuoką už ausų ir siaubingai vaipėsi rodydamas jam baisingas grimasas²⁰. Negalėdamas patikėti tokiu elgesiu Konstantinas ramiai kabėjo, susikryžiaęs letenėles ant krūtinės ir bandydamas išsaugoti paskutinius sparčiai dingstančio orumo likučius.

- Tuoj pat jį paleisk, pabaisiau!

- Gerai, - sutiko Faršas, svarstydamas, ką galėtų reikšti „pabaisius“, ir... paleido. Siųsdamas jį į labai tinkamą vietą ir siūlydamas atlikti su akvariumo žuvelėmis įstatymo uždraustus veiksmus, triušiuukas šleptelėjo žemėn.

Dziubelio akys įgijo melancholišką išraišką. Taip žvelgia vaikutis, matydamas, kaip sunkvežimis visu greičiu lekia ant jo tėtuko.

- Jūs... jūs... – tiesiog nerado žodžių Pelenė.

- Aha! – staiga pasigirdo jiems už nugarų.

Aklasis Griša krūptelėjo ir aukštiekninkas nusivertė į griovį.

„Aha“ sakytojas liko patenkintas efektu, todėl dar kelis sykius pakartojo:

- Aha! Aha! Aha!

- Taip, labai gerai, - nusišypsojo jaunuolis, nulipdamas nuo žirgo, - pakaks, Ahau.

- Aha, - sutiko Ahus ir truputį atsitraukė, laukdamas kitos progos pasireikšti.

O visi kiti scenos dalyviai kaip užkerėti žvelgė į jaunuolį. Jo antiški²¹ bruožai spindėjo kaip baltas marmuras, o akyse liepsnojo aistringa ugnis. Žinodamas, kokį įspūdį padarė, jis lėtai pasisuko profiliu ir jausmingai atsiduso.

- Tai jis, - sušnibždėjo Pelenė.

- Tai tu, - garsiai pasakė Dziubelis.

- Tai aš? – nustebė Faršas.

- Ne tu, o jis. Jis man kažką primena.

Jaunuolis pasižiūrėjo į Dziubelį, akimirksniu įvertino jo išvaizdą ir skambiai nusikvatojo. Pelenė pasigirdo, jog sučiurleno gaivus upeliukas, o Dziubelis sugniaužė kumščius, tuo duodamas ženklą Faršui. Tačiau akimirksniu jaunuoliui iš šonų išdygo du augaloti asmens sargybiniai, nedviprasmiškai įkišę rankas į švarkus. Dziubelis draugiškai nusišypsojo.

- Mano vardas Šnaidėris, - tarė jaunuolis, - esu šlovingos Plintuso šalies princas ir vienintelis jos valdovas. Išsiruošiau į šį žygį, nes atsitiko toks dalykas – per paskutinį mano surengtą vakarėlį šalia etatinių kurtizanių, bakchančių, amazonių, stiuardesių, kurios man jau pabodo, aš išvydau naują nepaprasto grožio merginą, panašią į nenurašytą baklažaną... ką?

Vienas iš princo palydos kyštelėjo jam smulkiu raštu prirašytą lapelį.

- Gerai, kitą kartą tikrai išmoksiu atmintinai, - pažadėjo Šnaidėris, - taip, kur aš sustojau. Aha, kaip nenurašytą persiką... o ką aš sakiau? Nesvarbu... Ji dėvėjo puikia suknią ir avėjo nuostabias krištolines kurpaites. Mes su ja ir šokome, ir dainavome, ir viską, o po to, po to, - teatrališkai užlaužė rankas princas, - ji pabėgo, pametusi tik vieną simbolį, brangų mano širdžiai, - štai šią krištolinę kurpai...

Faršas jau seniai pastebėjo kažkokį avalynės pavyzdį ir nusprendė jį pasimatuoti. Deja, batukas aiškiai buvo per mažas.

- Eina, eina, - murmėjo Faršas, iš visų jėgų tempdamas kurpaitę, - jau, tuoj bus...

Trekšt – plonas krištolas neatlaikė ir visi išvydo idiotiškai besišypsantį Faršą, laikantį rankose dvi kurpaitės puseles.

- O, ne, - suvaitojo Šnaidėris, - viskas žlugo. Ką man dabar daryti?

- Ką *man* dabar daryti? – tyliai pasakė Pelenė.

- Ką man *dabar* daryti? – prisidėdamas prie choro ir atidžiai kirčiuodamas pasakė Dziubelis.

- Aha, - pasakė Ahus.

- Dar ne viskas prarasta, - pasakė balsas iš apačios.

Taip, tai buvo triušiuukas Konstantinas! Jis vienintelis neprarado nuovokos ir neįtikėtiniu šuoliu liuoktelėjęs princui ant krūtinės pradėjo kažką karštai aiškinti, kartais mostelėdamas letenėle į paraudusios Pelenės pusę.

- Hm, gal šis mielas naminis gyvūnelis... – triušiuukas sugriežė dantimis, - ...tai yra ponas Konstantinas, yra teisingas, - tarė princas savo patarėjams. – Mergina atrodo kukli ir simpatiška. O ar ji kartais... a, nesvarbu, man vis tiek jau nusibodo ieškoti. Sakyk, gražuole, ar sutiktum tapti princo Šnaidėrio žmona ir vienintelės šviesos salelės tamsos okeane – Plintuso valdove?

- Taip, - vos girdimai sušnibždėjo Pelenė, skubiai pavaliusi ranką į sijoną ir ištiesdama ją princui.

Dziubelis pagalvojo, ką galėtų priešpastatyti jis. Ne kažin ką. Pradžioje reikėtų bent susišukuoti, bet... Matyt, mėlynoji laimės paukštė išties paėmė minutės pertraukėlę.

- O jei ne jūs, šaunusis žmogau, - kreipėsi Šnaidėris į Faršą, kuris tebežiūrėjo į kurpaitės liekanas, - to viso nebūtų atsitikę. Todėl iš širdies kviečiu jus ir jūsų draugą pasilinksinti mūsų vestuvių puotoje.

- Aha, - pridūrė plačiai nusišypsojęs Ahus.

„Gal dar ne viskas prarasta?“ – pagalvojo Dziubelis. Netikėtai jam pasirodė, jog danguje girdi keistą spragsėjimą. Jis pakėlė galvą, išžiūrėjo ir nieko nepamatęs nusekė paskui tolstantį prinčą.

O po poros akimirų kažkas šaižiai sušvilpė ir į aikštelę įpuolė suprakaitavusi mėlynoji laimės paukštė. Bet buvo jau vėlu...

***

- Paskutiniai pranešimai iš vakarų, Juodasis Pirmininke! – pranešė uždusęs tarnas.

- Palauk, dar porą puslapių, - nepakeldamas akių nuo knygos pasakė Pirmininkas.

- Bet kurjeris sakė, tai labai svarbu.

Juodasis Pirmininkas susierzinęs nusviedė knygą žemėn. Viršelyje buvo įspaustos raidės „Kaip ugdyti visapusišką asmenybę“.

- Ko jūs pas mane lendate? – piktai sušuko jis. – Aš ne koks sekretorius, jei turit reikalų, kreipkitės tiesiai į Aukščiausiąjį Vadą.

- Bet jūs ir esat Aukščiausiasis Vadas.

- Rimtai? O, labai smagu. Gerai, parodyk man tą kurjerį.

Tik atsidarius salės durims, Pirmininkas nuspaudė mažytį mygtuką, paslėptą krėslo rakoje²². Staiga užgrojo ceremoninė smagi muzika ir kurjeris, artėdamas prie sosto, ėmė kraipytis pagal pašėlusį ritmą. Žingsnis pirmyn, kairė, dešinė, atgal, pirmyn, apsisukimas, priklaupimas, šuolis kryžiuojant kojas, visiškas špagatas... Kol žmogus pasiekdavo finišą, iš jo būdavo likę tik vargani griaučiai. Tiesa, šį kartą Juodasis Pirmininkas pasigailėjo vargšo kurjerio ir išjungė muziką jam vos pasiekus vidurį. Apsipylęs prakaitu kurjeris puolė ant kelių ir gaudydamas kvapą sušvokštė:

- Plintuso princas rado savo nuotaką. Kaip ir buvo pranašauta, jam padėjo du žmonės. Mūsų žvalgai-sakalai padarė jų nuotrau...

Kurjeriui iš burnos pliūptelėjo kraujas, jis dar spėjo sušukti: „Aš nubėgau maratoną. Mes laimėjom!“ ir krito negyvas.

- Prakeiktos tradicijos, - sumurmėjo Juodasis Pirmininkas. – Šitie kalniečiai geriau nusikąs alkūnes, negu numirs ko nors nepasakę. Tiesiog bjauru.

Tiesa, kažkur gilumoje sukirbėjo mintis, jog gal ir nevertėjo leisti muzikos dvigubu greičiu. Prieš nueidamas Pirmininkas pastebėjo, jog žygūnas kažką laiko sugniaužęs rankoje. Jis pabandė ištraukti, bet nepavyko.

- Aš tau visus pirštus išlaužysiu, - įspėjo Pirmininkas.

Ranka tuoj pat atsignaužė. Tamsusis genijus paėmė du popieriaus lapukus ir pažvelgė į juos...

***

Iki pagrindinio Plintuso miesto – sostinės²³, liko visai nedaug. Kiekvienas kelionės dalyvis dūmojo savo dūmas. Šviesusis princas Šnaideris jau mąstė, kaip reikės kovoti su atslenkančia tamsa, Pelenė svarstė, ar verta pabrėžti apsauginių priemonių svarbą pirmosios nakties metu. Dziubelis nenuleido akių nuo Pelenės ir skaičiavo visus galimus variantus. Faršas stebėjo draugą ir su pasišlykštėjimu galvojo apie „tas prakeiktas bobas“. Ahus ir triušiuokas Konstantinas pėdino tylėdami ir galvojo apie tą patį dalyką – kuo viskas baigsis?

Nusprendęs neišsидуoti Dziubelis paspartino žingsnį ir pasivijo prinčą Šnaideri.

- Sakykit, jūsų šviesybe, - paskutiniai žodžiai sunkiai prasprūdo pro sukąstus Dziubelio dantis, - gal jūs žinote, kas čia dedasi? Ką reiškia visi tie grėsmingi ženklai?

Princas nustebęs išrietė antakius.

- Kaip, tu nieko nežinai? Tuomet aš tau papasakosiu. Kas žino, kam teks stoti į žūtbutinę kovą su blogiu.

Kažkaip Dziubelis suprato, jog į žūtbutinę kovą su blogiu teks stoti būtent jam, bet nutylėjo. „Palauksim“, - tarė jis mintyse.

- Debesys virš mūsų Pasaulio ėmė kauptis jau seniai, - pradėjo princas, - tačiau niekas neįsivaizdavo tragedijos masto. Napatvirtintais duomenimis, kažkokia banditiška grupuotė įsiveržė į Kvorumo apylinkėse esantį taikų kaimą ir pagrobė labai vertingą ir pavojingą senovinį artefaktą.

„Faktas“, - pagalvojo Dziubelis.

- Iš savanaudiškų paskatų jie panaudojo tą artefaktą ne pagal paskirtį ir jų klastingas planas pavyko. Mūsų Pasaulis susilietė su kitų Pasaulių energijos sferomis ir todėl ateiviams atsivėrė kelias pas mus. Pradžioje jų buvo nedaug, bet naudodami antihumaniškus būdus jie įvykdė masinį genocidą užvertę pasaulio žmones savo šlykščia produkcija. Tai dempingas! – neišlaikęs suriko princas, pats neseniai sužinojęs šį žodį. – Nukentėjo niekuo nekalti žmonės! Ir viskas per tuos niekšus banditus. Jei jie atsidurtų pas mane, savo rankomis juos nuliniuočiau.

„Mėlynasis Vilkas, Žiedlapis, Minoras, Mažoras, Batoras, Preferansas, visos fėjos, - karštligiškai skaičiavo Dziubelis, - kas dar galėtų mus atpažinti?“

- Plintusas liko vienintelis žemės lopinėlis, dar nepaliestas tamsos, tačiau mes ilgai neišsilaikysim. Visiems priešų veiksams vadovauja nepaprastai protingas ir klastingas asmuo – Juodasis Pirmininkas. Savo pasaulyje, vadinamame Tera, jis ėjo labai aukštas pareigas. Jis buvo... – princas pasistengė prisiminti, - jis buvo bu-halt-eris ar biust-halt-eris, kažkas panašaus. O dabar Juodasis Pirmininkas nori pakišti po padu visą Pasaulį, sunaikinti visas unikalias mūsų tradicijas²⁴ ir įvesti supuvusias savašias. Greičiausiai taip ir atsitiks, bet negalima prarasti vilties.

- Teisingai, - linktelėjo Dziubelis ir atsitraukė nuo princo. Jam viskas paaiškėjo. O jei paaiškės kitiems... Ne, velniop tą Pelenę, pabūsime puotoj ir dingsim.

Nutaisęs neutralią fizionomiją, Faršas stebėjo, kaip Dziubelis grumiasi su noru dar kartą pažvelgti į Pelenę.

- Ar kada, sakyk, mylėjai, taip tikrai, tikrai, tikrai mylėjai, - pusbalsiu uždainavo jis, - savo bobą²⁵.

- Išmalsiu dantis, - tolygiu balsu pasakė Dziubelis, - jei vėl pradėsi savo nesąmones.

Faršas pasipūtė ir pradėjo svarstyti, kur gauti naują talismaną. Nereikėtų prarasti savo šanso Plintuse...

Kitos dienos vakarą horizonte pasirodė Plintuso bokštai. Taip ir norisi sakyti, jog jie buvo balti, bet... tai yra taip, jie buvo balti tais laikais, kai Pasaulis dar žengė pirmuosius žingsnius į dabartinę būklę, o ištremtas pusdievis Promenadas pradėjo rodyti banalius ugnies fokusus bukiems laukiniams.

Kompanija paliko Žaliųjų blokų kelią ir patraukė į miestą. Kiek anksčiau pasiūstas žygūnas turėjo įspėti miestelėnus ir duoti jiems laiko pasiruošti grandioziniam festivaliui.

Staiga viskas aplinkui nušvito ryškiai oranžine šviesa. Prie tokio tipo triukų neįpratę keliautojai užsimerkė... O atsimerkė, išgirdę džiaugsmingą Pelenės šūksmą:

- Plaukuotoji Aldona!

Sukrėstas tokio žodžių dueto Dziubelis plačiai atsimerkė. Toje vietoje, kur ką tik siūbavo vieniša smilga, dabar stovėjo iki ausų išsišiepusi mažytė senučiukė. Jos visi plaukai buvo supinti į vieną kasą, kuri leidosi iki pat kulnų²⁶.

- Na, ar aš nesakiau, Pelene? Sakiau, jog ištekėsi už doro amatininko, o tu panikavai. Gerosios fėjos niekada neklysta.

- Bet aš princas, - įsiterpė Šnaidėris.

- Princas? Koks princas? – staiga užvirė senutė. – Neturėjo būti jokio princo. Tavęs čia nėra, aišku? – kreipėsi ji į Šnaidėrį. – Juk jai krištolinė kurpaitė netinka nė iš tolo!

- Ką? – paklausė Pelenė.

- Ką? – paklausė Šnaidėris.

- Nieko, - skubiai atsakė fėja, pajutusi, jog praranda iniciatyvą, - o jūs man kažkur matyti... – ir ji įtariai pasižiūrėjo į Faršą su Dziubeliu.

Vargšas Ahus taip ilgai laukė progos įsiterpti, jog vos neužduso iš laimės.

- Aha! Aha! Aha! – sustugo jis.

Šnaidėris švelniai šyptelėjo.

- Taip, - nušvito Faršas, - tai juk mes buvome jūsų slėnyje ir paėmėme...

- Kolega nori pasakyti, jog galbūt mes kartu studijavome, - karštligiškai suimprovizavo Dziubelis, visu svoriu užlipdamas Faršui ant kojos, - žinote, jaunos dienos, karštas kraujas...

- AAAAOOOOUUUU!!! – tarė Faršas.

- Galbūt, galbūt, - abejodama linktelėjo fėja, - bet kita vertus, berods mačiau jus prie...

- Ne, - tvirtai papurtė galvą Dziubelis.

- Tikrai?

- Tikrai?

- Ką gi, tokiu atveju daugiau nėra ką čia veikti, - gūžtelėjo pečiais fėja, - visiems linkiu geros kloties. Arivederči. Orevuar. Aufyderzen. Gudbai. Astalavista...

Tačiau fėja nespėjo pademonstruoti visų savo poliglotinių galimybių. Prie jos kaip kamuoliukas pririedėjo iki šiol tylėjęs triušiuukas Konstantinas. Geroji fėja šiaip ne taip susirado savo lornetą ir įsistebeilijo pro ją į triušiuuką.

- A, tai tu, Konstantinai, - pagaliau tarė ji, - turbūt nori, kad vėl atversčiau tave į žmogų. Tebūnie! – ir fėja išdidžiai išsitiesė, iškeldama rankas į viršų.

Jai labai patiko paskutinis žodis²⁷ ir rankų iškėlimas. Fėja mielai dar būtų pakartojusi, bet triušiuukas pradėjo nekantriai cypauti. Senutė sumurmėjo pastabą apie nekantrų dabartinį jaunimą ir lėtai išskiemė magiškus žodžius. Visi užgniaužė kvapą.

POKŠT – ir ten, kur tupėjo triušiuukas, atsirado jaunas vaikinys. Jis buvo aukštas, plikai nusiskutęs ir nepaprastai raumeningas. Vaikinys lėtai visus apžvelgė ir susirado Faršą.

- Dabar už viską atsiskaitysim, - pasakė jis ir žengė pirmyn.

Faršo garbei reikia pasakyti, jog jis neišsigando. Didvyrio barzdos plaukeliai pasišiaušė ir Faršas pasiruošė žūtbūtinai kovai. Bet žūtbūtinė kova neįvyko.

- Kas čia per žūtbūtinės kovos? – garsiai paklausė princas Šnaidėris. – Tuoj pat susitaikykite ir paspauskite rankas.

- Aha²⁸.

Konstantinas lėtai ištiesė dešinę ranką. Faršas pradžioje lėtai ištiesė kairę, po to pamatęs, jog suklydo, skubiai ištiesė abi, galutinai susipainiojo ir sugadino visą iškilmingumą.

- A, nesvarbu, - pasakė princas, - dabar mūsų laukia triumfališkas įvažiavimas į miestą.

O mieste šventė jau buvo pačiame įkarštyje. Pagrindinius vartus dabino rūtų vainikai, o iš abiejų centrinės gatvės pusių išsirikiavę gyventojai šaukė sveikinimus ir mėtė į viršų kepures. Princas su savo palyda lėtai jojo per miestą, mosuodamas ranka, linkčiodamas ir dėkodamas. Dziubelis sukiojo galvą į abi puses, žiūrėjo į minią ir staiga suprato... suprato, kaip princas klysta. Po poros akimirų tą patį suprato ir princas. Visi minios sveikinimai buvo skirti ne jam, o kažkokiam susikūpinusiam seniokui, kretančiam priekyje.

- Kas jis toks? – paklausė Šnaideris pirmo pasitaikiusio praeivio.

- Jūs nežinote? Tai jus Spiritas, mūsų šaunusis dantistas. Jis pagaliau grįžta iš atostogų.

„Šlykštyne“, - tyliai pagalvojo princas ir mostelėjęs ranka pasuko į skersgatvį.

Iki pat rūmų juos savo dėmesiu pagerbė tik vienas girtas žmogėnas, pasakęs: „O, princas parvyko. Nu, kas naujo?“ Šnaideris, norėjęs pavaizduoti tautos numylėtinį, apniuko. Pelenė užjausdama uždėjo jam ant peties ranką, bet pamiršo ją pasivalyti ir prie visų princo nelaimių prisidėjo dar ir riebi dėmė ant balto drabužio.

Girgždėdami atsivėrė rūmų vartai. Šnaideris išsitiesė, trūktelėjo pavadžius ir jo žirgas įkauptelėjo vidun. Dziubelis tik papurtė galvą ir nužingsniavo paskui.

***

- Ne, nelįsiu, - užsispyręs kartojo Juodasis Pirmininkas, - aš jų bijau.

Apie stalą, po kuriuo tupėjo tamsusis genijus, susirinko beveik visas pilies personalas, beviltiškai įtikinėjantis Pirmininką, jog tai tik nuotraukos. Bet Juodasis Pirmininkas purtė galvą ir kažką nerišliai malė, tikėdamasis, jog jį paliks ramybėje. Pagaliau plevėsuodamas savo plaukais reikalavo ėmėsi Lombardas:

- Pirmininke, už durų laukia žmogus, galintis suteikti vertingos informacijos apie tuos du žmones, paminėtus pranašystėje. Jis tvirtina, jog yra kažkokios galingos organizacijos narys.

- Kvieskite, - didingai pasakė Pirmininkas.

Bet iš po stalo neišlindo.

***

Jeigu puota būtų praėjusi be Faršo²⁹, viskas būtų buvę nuostabu – rinktiniai valgiai ir gėrimai, talentingi muzikantai, išradingi juokdariai bei ugnies rijikai, egzotiškos šokėjos... ir Faršas. Pirmą kartą gyvenime jis pajuto, ką reiškia linksintis. Tiesa, pradžioje Faršas laikėsi gana korektiškai, tik pareiškė pastabą, jog džemas dvokia žuvimi. „Tai ikrai“, - mielai buvo paaiškinta jam. Faršas kilstelėjo antakius ir įsidėmėjo naują žodį. Bet viskas prasidėjo, kai buvo atneštas pats brangiausias vynas. Visi svečiai lėtai pateliūskavo gintarinį skystimą ir pakėlė taures prie nosių, mėgaudamiesi aromatu. Nusprendęs neatsilikti, o dar geriau – pralenkti kitus, Faršas iš visų jėgų šniurkstelėjo nosimi ir visas taurėje buvęs vynas akimirksniu buvo įsiurbtas į vidų. Faršas pajuto, jog negali kvėpuoti, supanikavo, ėmė kosėti ir krapštyti nosį, stengdamasis ištraukti kažkur užstrigusį vyną. Pagaliau šliuzai atsidarė ir vynas plūstelėjo atgal į taurę³⁰. Mandagiai slėpdami šypsenas, svečiai apsimetė, jog nieko tokio neįvyko³¹. Tačiau vėliau Faršas vis dėlto gavo šansą reabilituotis – atnešus kitą gėrimą, jis apsidairė, ar visi mato³², ir šauniai ištuštino taurę vienu mauku. Tai buvo klaida. Nedrąsiai krizendamas kaimynas iš dešinės ėmė aiškinti Faršui, jog tai buvo 25 metų senumo konjakas, kuris, deja, geriamas ne vienu mauku, o... Tačiau maksimalus konjako kiekis jau išvertė visus bajorius. Faršas staiga suprato, ko jis nori. Jis nori šokti! Dabar! Čia! Ir ne su bet kuo, o su kaimynu iš dešinės...

Faršas šoko taip, kaip dabar jau retai bepamatysi šokant. Jis šoko su įkvėpimu, gracingai permesdamas partnerį per galvą, įtraukdamas tarp kojų ar įsukdamas kaip vilkelį. Faršas šoko kaip senovės dievas – taip bent atrodė jam pačiam.

Muzikantai išplėtę akis stebėjo Faršą, vos nepamiršdami tęsti melodijos. Bet prasčiausiai, žinoma, jautėsi jo partneris, beje, tikras Šnaiderio senelis. Pagaliau Faršas paslydo, pračiuožė išblizgintomis grindimis ir trenkėsi į apstulbusį ugnies rijiką.

- Tu nemoki, - įsakmiai pareiškė jam Faršas, - žiūrėk, kaip reikia.

Dziubelis sėdėjo ramiai pasirėmęs kumščiu smakrą ir tuščiomis akimis stebėjo draugą.

Faršas pasiėmė deglą ir išdidžiai visus apžvelgė, tuo liepdamas laukti kažko nepaprasto.

Turbūt tuo momentu princui Šnaideriui šovė išganinga mintis, jog jei jis kažko skubiai nepadarys, įvyks tragedija. Princas jau matė triumfuojančius Tamsos šalininkų veidus – „Kankinys-rezistentas protestuodamas susidegina per princo vestuves“ arba „Antihumaniškos geriečių vestuvinės pramogos“. Reikėjo gelbėti situaciją.

- Bravo! – staiga sušuko Šnaidieris ir atsistojęs ėmė audringai ploti. – Bravo, nuostabu! Nepakartojama!

Pamatę, kaip elgiasi princas, visi palaižūnai ir šiaip gerbėjai taip pat suskato pliaukšėti delnais. Kilo tikra plojimų audra.

Faršui dar niekada niekas nebuvo plojęs. Jis sutrikęs sustojo ir ėmė tankiai mirksėti, bandydamas sulaikyti besiveržiančias dėkingumo ir išdidumo ašaras. Paskui suprato, kelis kartus nusilenkė ir ištiesė delnus, lyg bandydamas sulaikyti nepelnytus plojimus. O ovacijos vis netilo...

***

Mėlynasis Vilkas nusivylęs apžvelgė pilies priimamąjį. Negi palyginsi su jo organizacijos centriniu ofisu? Bet vis dėl to Juodoji Pirmininkija buvo nauja jėga, su kuria reikėjo skaitytis.

- Juodasis Pirmininkas! – iškilmingai paskelbė ceremonmeisteris, kuris prieš tai buvo Naujojo Bakenbardo muziejaus apsauga ir dabar labai didžiavosi naujomis pareigomis.

- O sole mio! – sušuko Mėlynasis Vilkas, įžengdamas vidun. Idiotiškas pasisveikinimas, bet ką jau darysi.

- Dolče vita! – atsakė Pirmininkas.

- Se lia vi.

- Šerše lia fam³³.

„Pats su šerše, kretine“, - mintyse pagalvojo Mėlynasis Vilkas, o garsiai pasakė: - Aš atvykau organizacijos vardu pasveikinti naują Pasaulio valdovą.

- Tikrai? – nudžiugo Pirmininkas. – Perduok jam ir nuo manęs linkėjimus.

- Ir norėčiau įsilieti į jūsų gretas, kadangi turiu svarbių žinių apie tuos du žmonės, minimus pranašystėje.

Juodojo Pirmininko nervai neišlaikė.

- Gerai, pasiduodu, - iškėlė jis rankas, - prisipažįstu, neturiu žalio supratimo, apie kokią pranašystę jūs čia paistote. Ką tai reiškia, a? – piktai kreipėsi jis į Lombardą.

- Dar Senojoje Knygoje yra pasakyta, jog iš dangaus lis lietus keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, kils pasaulinis tvanas, nes pranašai pasigers ir nespės išvesti tautos iš dykumos, - pasakė Lombardas, - taigi, kaip minėjau, kils pasaulinis tvanas, visi žus ir liks gyvi tik du žmonės, kurie vėliau pradės visiškai naują giminę.

- Na ir?

- Na... mes pamanėm, jog jei jau šnekama apie du žmonės, tai...

Mėlynasis Vilkas pagalvojo, kas būtų, jei Faršas su Dziubeliu pradėtų naują giminę, ir pajuto, kaip per nugarą bėga šaltas prakaitas. Stoją tylą. Juodasis Pirmininkas kurį laiką svarstė, ar iš jo nesityčiojama, bet po to nusprendė, jog vis dėl to ne.

- Taigi, klausykite mano įsakymo, - iškilmingai pradėjo jis, išlįsdamas iš po stalo, - Mėlynasis Vilke, tu esi skiriamas tų dviejų žmonių reikalų ministru. Gausi visą reikiamą paramą, bet privalai per trumpiausią laiką juos neutralizuoti. Aišku? Vykdykit, ministre Vilke.

- Atsiprašau?
- Ką?
- Aš geriau vadinsiuos ministru „Vulfu“
- Gerai, ministre Vulfe.
- O gal ministru Vulfenšteinu
- Užsičiaupkit, ministre.

***

- Ikrai, - svajingai pasakė Faršas, negalėdamas pamiršti vakarykštės puotos. Jis žinojo, jog surado savo pašaukimą – linksminti žmones. Nuo šiol Faršas nusprendė būti klajojančiu menestreliau. Tik reikės nusipirkti liutnią.

Sunėręs rankas už nugaros Dziubelis neramiai vaikščiojo po kambarį.

- Ką jie ten gali aptarinėti? Ir kodėl nepakvietė mūsų iš karto? Kodėl tik po valandos?

Bet užsisvajojęs Faršas tik purtė galvą ir visa esybe rodė, jog negali atsakyti į šiuos klausimus.

O kitame kambaryje posėdis vyko pilna jėga. Žodžio paprašė Šnaiderio senelis.

- Šaudyt niekšus, šaudyt, - isteriškai suklykė jis, taip pat negalėdamas pamiršti vakar vakaro, - šaudyt ir kulipkas išimti!

- Seneli, po to, - ramino jį Šnaideris, - dabar mes turime aptarti vienintelį būdą, kuriuo dar galime kovoti su Tamsa. Pasak senovės legendos, kažkur Kaukolių kalnuose yra saugomas šventasis Lemties kardas, kuris priklausė karaliui Pindiūriui, Rombinio stalo riterių vadui. Tik lemties kardas gali suburti po mūsų vėliava laisvus žmones ir padėti kovoti su Tamsos lordais. Tačiau kardą gali paimti tik švarus ir tyras dvasia. Kadangi iki šiol jo niekas nepaėmė, reikia manyti, jog kardą saugo tik ši kliūtis³⁴. Ta pati legenda dar sako, jog drąsuoliui reikės išlaikyti tris nepaprastai sunkius išbandymus. Kas iš mūsų ryšis tokiai kelionei? Visą tą kraštą valdo Juodasis Pirmininkas, todėl tas drąsuolis dar turėtų būti ir visiškai idiotas.

Visi princo patarėjai susižvalgė ir jiems, lyg netyčia, išsprūdo du žodžiai.

- Faršas.
- Dziubelis.

Žodžio paprašė Šnaiderio senelis.

- Pakarti niekšus, pakarti! – apsiputojo jis. – Iškarstyti ant pakelės stulpų!
- Dar palauk, seneli. Bet netgi jie suvoks, jog yra siunčiami į beviltišką kelionę. Ką daryti? Ūmai iš savo vietos pakilo Konstantinas.
- Berods turiu idėją, - piktai šypsodamasis tarė jis.

***

Įėjusius į posėdžių salė Faršą ir Dziubelį pasitiko meilios šypsenos.

- Nenorėjome pradėti be jūsų, - draugiškai linktelėjo Šnaideris, - matote, šiandien visi mes turime šansą dalyvauti pasaulinėje momentinėje loterijoje, kurios pagrindinis prizas – magiškas Lemties kardas.

- Magiškas kardas! – sušnibždėjo Dziubelis

- Lemties kardas! – atkartoję Faršas.

Ir abiejų akys užsidegė.

- Bet pagalvok, koks gali būti šansas, jeigu loterijoje dalyvaus visas Pasaulis, - atvėsinodamą draugą Dziubelis.

Tačiau abiejų akys tebedegė.

Pradžioje laukė visi princo patarėjai. Tuščia... tuščia... tuščia... tuščia... Atėjus dviejų draugų eilei, tebuvo likęs tik vienas bilietas. Apimti azarto jie net nepastebėjo, jog paskutinis bilietas kur kas didesnis už visus kitus.

Bilieta laikė Faršas, o trynė Dziubelis. Turėjo sutapti trys Lemties kardai.

- Pirmas kardas yra, - pro sukąstus dantis išspaudė Dziubelis, - antras... antras yra... trečias...

Drebėdamas iš susijaudinimo jis nutrynė patį kamputį. Ir giliai atsiduso.

- Ten kažkoks butelis, - vos neverkdamas pasakė jis.

Princas Šnaideris triuškinančiai pasižiūrėjo į žmogų, kuris eksromptu piešė bilieta.

- Gal nutrinkit viską? – kukliai pasiūlė jis.

Dziubelis sukaupė valią ir vienu brūkšniu nuėmė visą apsauginį sluoksnį. Kardas. Biliete linksmai švietė trys kardai.

ŠLUMŠT – Faršas ir Dziubelis apalpo ir tęškėsi žemėn.

***

Herojų palydėtuvės vėl virto linksma švente. Tiksliau, linksmybės prasidėjo, kai už draugų nugarų užsitrenkė vartai, tačiau ir prieš tai visi nuoširdžiai džiaugėsi Faršo ir Dziubelio sėkme. Pats princas Šnaideris savo kalboje paminėjo, jog nuo šiol didžiuosis, pažinodamas tokius žmones.

- Mes tikimės, kad jūs, laimės kūdikiai, neapsiribosite vien paėmę Lemties kardą, - šnekėjo jis, - nepaisant visko, priekyje žiba laimės žvaigždė. Ši sėkmė įkvėps ir mus visus. O kelionėje jus lydės įgaliotas asmuo. Galite susipažinti.

Faršas buvo devintame danguje.

- Pirmą kartą susipažįstu su įgaliotu atstovu, - susijaudinęs šnibždėjo jis.

Į priekį išėjo aukšta figūra, įsisupusi į žaliai rudą apsiaustą. Jos veidą kruopščiai slėpė kaukė vaizduojanti juokdarį. Bet niekas nesijuokė.

- Aš lydėsiu jus, - labai lėtai, traukdamas kiekvieną žodį, prašneko nepažįstamasis, - tik neklausinėkite, kas slypi po kauke. Labai seniai, kaudamasis su banditais, buvau įmestas į katilą su sieros rūgštimi. Tik per stebuklą išlikau gyvas, bet dabar turiu slėpti veidą po kauke. Aš lydėsiu jus ir netgi žmonės-šikšnosparniai manęs nesustabdys.

- Kaip tavo vardas, gerbiamasis? - apimtas pagarbios baimės paklausė Dziubelis.

- Jokeriukas, - nuskambėjo atsakymas.

Dziubelis įsiklausė į atsakymo intonaciją. Ji kažką priminė, kažką girdėto ir pažįstamo...

Tačiau sugaudė ragai, užgrojo trimitai ir didysis Lemties kardo nuotykis prasidėjo.

***

Kaculis per vėlai pastebėjo, jog varžovas puikiai paspendė jam spąstus.

- Prakeiktas „tiltas“! – sustaugė jis. – Tai štai ką jis reiškė!

- Būtent, - patenkintas savimi linktelėjo Pliusas.
- Nieko, juoksis paskutinis tas, kuris juoksis.
- Ką?
- Tai yra juoksis tas, kuris juoksis paskutinis.

***

Kelionėje kiekvienas kompanionas elgėsi skirtingai. Jokeriukas žingsniavo pasipūtes ir gąsdino visus sutiktuosius, Dziubelis laužė galvą, iš kur jis pažįsta Jokeriuką, o Faršas svarstė, ką darys, kai pasiims Lemties kardą.

„Nusipirksiu naujas kojines ir išvažiuosiu į užsienį“, - palaimingai svajojo jis.

Migla, gaubusi Dziubelio atmintį, pradėjo sklaidytis, bet mozaikoje trūko dar vieno gabaliuko. Kalba – Jokeriukso kalba buvo labai keista ir nenatūrali, lyg jis būtų nepaprastai stengęsis valdyti išsprūstančius žodžius... išsprūstančius žodžius...

- Žiedlapis!!! – iš visų jėgų sustaugė Dziubelis ir abiem rankom griebė už kaukės.

- Che, che, - neryžtingai pasakė Žiedlapis, - pokštas! Che, che... triukas, apgavystė, džoukas, šlykštynės!

- Du kartus, - drebėdamas iš pykčio pasakė Dziubelis, - du kartus tu sutrikdei mano dvasinę pusiausvyrą. Ar žinai, kas dabar bus?

- Ne, - sąžiningai prisipažino Žiedlapis.

- Tai tuoj sužinosi, niekam tikęs elfe. Faršai, paduok kudgrasą³⁵. Faršai! Faršai?

Ir Dziubelis atsigręžė. Tai, ką jis pamatė, sukretė herojų dar labiau negu idiotiškas Žiedlapio veidas.

„Besiraitančio lotoso“ pozoje Faršas klūpėjo ant žemės ir daužė galvą į pakeles akmenis.

„Tekšt, tekšt, tekšt“, - akmenys jau pradėjo skeldėti.

- Žmogus su dviem veidas! Žmogus su dviem veidais, - nerišliai mykė Faršas, tiesdamas rankas į Žiedlapį. Žiedlapis pasijuto truputį nejaukiai, timptelėjo žemyn savo golfą ir ėmė trypčioti vietoje

- Bijok žmogaus su dviem veidais, bijok jo! Jis iščiulps tavo gyvybės syvus, pavers tave beminčiu zombiu, užkariaus pasaulį ir taps žemiškuoju demonu.

- Na ką jūs, ką jūs, - susidrovėjo Žiedlapis.

Dziubeliu trūko kantrybė.

- Faršai, atsigauk! Prisimeni, per Kalėdas mes irgi manėm, jog Senis Šaltis yra su dviem veidais, o jis viso labo buvo Arvyduko dėdė.

Faršas džiaugsmingai pašoko ir puolė prie Žiedlapio, išskėsdamas rankas.

- Tai tu Arvyduko dėdė? Na kaip jis, sakyk greičiau. Kurioj dabar klasėj?

- Dešimtoj, - šiaip ne taip išmikčiojo Žiedlapis.

- Jau dešimtoj? Toks didelis. Kažin, ar mergaitę turi? Ar sportuoja? Ar laringitu nebeserga.

Kur mano stoti baigęs?

- Aš norėčiau kudgraso, - silpnai ištarė Žiedlapis.

Linksėdamas galvą jis ėmė po truputį trauktis, po to žaibiškai apsisuko ir kaip kiškis³⁶ nuskuodė tolyn. Dziubelis tik giliai atsiduso.

***

Mėlynasis Vilkas išdidžiai žingsniavo po trikampį paradinį pilies kiemą, inspektuodamas savo pavaldinius. Pilies kiemas buvo pilnas obuolių graužtuku, bananų žievių, saldinių popierėlių ir

tuščių aseptinių pieno pakelių – ženklas, jog šalimais buvo pilies virtuvė ir toji virtuvė neturėjo modernios šiukšliadėžės.

- Taigi jūs dabar tarnaujate tiek Juodajam Pirmininkui, tiek organizacijai, kuriai atstovauju aš, ministras Vulfenšt... ministras Vulfas. Pasak senovinės pranašystės, jūs turite surasti ir neutralizuoti du maištininkus. Vyrai, jūs davėte priesaiką tarnauti ir ginti. Ar įvykdysite įsakymą?

- Taip, taip.

- Jo.

- Žinoma.

- Savaiame suprantama.

- Kokia dar gali būti kalba.

- Galite mumis pasikliauti.

- Puiku, - nusišypsojo Mėlynasis Vilkas, - o dabar...

- Извините, - pasigirdo balsas, - я не совсем понимаю этот язык.

- Ką? – vos nepaspringo Mėlynasis Vilkas.

- Ну, понимаете, я всего лишь милиционер³⁷.

- Tai pasiimk žodynėlį! O dabar, vyrai, aplink, ir atlikite savo pareigą. Operacijai vadovauja kapitonas Sulgunis.

Juodieji smogikai sušoko į savo transporto priemones. Sulgunis atsistojo ir subliovė:

- Laikyti pleišto liniją. Mes išvykstam!

Krioktelėjo motorai ir juodų dūmų debesys apgaubė išsišiepusį ministrą. Mėlynasis Vilkas palydėjo akimis lekiančius smogikus ir nuėjo į bufetą išgerti kavos ir suvalgyti kokį pyragiuką su kremu.

***

Į Negeriečių žemumas irgi atėjo tyli naktis. Tyli naktis, šventa naktis. Aptarę tolesnę strategiją³⁸ Faršas ir Dziubelis dar truputį palošė kortomis „kvailį“. Po dvidešimt penkių partijų Faršas įsitikino, jog kortos, be abejo, žymėtos. Vėliau Dziubelis ramiai užmigo, o Faršas pasijuto alkanas. Dar sykį beviltiškai pabandęs atrišti kuprinės raištelius, jis atsiduso ir pažvelgė į krūmą, kur kaboję kekės prisirpusių juodų uogų. Šalia tupėjo mažas paukščiukas ir jas godžiai lesiojo.

- Na, ir man nepakenks, - pasakė pats sau Faršas ir pastūmęs paukščiuką į šoną ėmė grūstis kekės į burną. Pasisotinęs didvyris laimingai nusišypsojo ir atsigulė lovytėn.

Po poros minučių mažas paukščiukas stvėrėsi už pilvo, pradėjo žiaukčioti, išstėnėjo „Prakeiktos vilkauogės“ ir užvertė kojytes.

***

Dabar Kaculis jau juokėsi net susiėmęs už krūtų.

- Nuodai, - iškošė Pliušas, - kaip žema. Kaip žema.

- Jeigu priemonės pasitenkina per tikslą...

- Ką?

- A, nesvarbu.

***

Vilkauogių poveikio ilgai laukti nereikėjo. Vidury nakties Dziubelį išbudino Faršo balsas.

„Vėl pradeda savo“, - piktai pagalvojo Dziubelis, bandydamas įkišti savo ausų galiukus prie ausų būgnelių.

Bet dainos nepasigirdo. Tai baugino. Dziubelis staigiai atsisėdo ir pažvelgė į draugą.

Faršas stovėjo persimetęs baltą antklodę per petį. Viena ranka buvo iškelta į viršų, o kita – ištiesta delnu žemyn.

- Aš, Džordžas Vašingtonas, - iškilmingai šnekėjo jis, - pirmasis Jungtinių Valstijų Prezidentas, prisiekiu Biblija, jog gerbsiu savo šalies piliečių teises, vykdysiu savo pareigas, mylėsiu ir rūpinsiuos jais, kol mirtis mus išskirs.

„Kentėk, kazoke, atamanu tapsi, - mintyse sukando dantis Dziubelis ir atgulė, - gerai, kad dar manęs jis niekur nemini“.

- O dabar norėčiau pristatyti jums savo ištikimąjį vergą ir padėjėją.

***

Turbūt kito ryto kelionę Dziubelis prisimins kaip patį didžiausią gyvenimo košmarą³⁹. Faršo haliucinacijos keitėsi kas minutę. Jis pabuvo peteliške, enciklopedija, dantų krapštuku, Arnoldu Švarcnegeriu. Blogiausia, kad ten visur aktyviai turėjo dalyvauti ir Dziubelis. Peteliškius, knygų skirtukas, dantis, kultūrizmo treniruoklis. Kai horizonte pasirodė dūmijantys motociklai, jis beveik apsidžiaugė. Bet džiaugsmas truko neilgai, nes Dziubelis iš karto atpažino atlekiančius buhaltus – elitinius Juodojo Pirmininko gvardiečius.

Išsirikiavę netaisyklingo rombo forma buhaltai apsupo du draugus ir nušoko nuo motociklų. Dar ir patys pakriokė dėl efekto. Išbalęs kaip avižinis gumulėlis Dziubelis apsidairė, ieškodamas pagalbos⁴⁰. Deja...

Pagrindinis milicininkas įsisprendė rankomis į šonus ir su panieka pasižiūrėjo į savo aukas. Na, su tokiais net paprakaituoti neteks.

- Aš esu kapitonas Sulgunis, - pranešė jis, - jūs ką tik kirtote Juodojo Pirmininko sienas. Praneškite savo vardus ir atvykimo tikslą.

- Aa... a... a... mano vardas yra... – pradėjo mikčioti Dziubelis

- Ką? – sustaugė Sulgunis.

- Mano vardas yra Dziubelis, o kolegos...

- Nieko negirdžiu! Nieko! Absoliučiai nieko! Būrys, atidengti ugnį!

Vienas iš milicininkų pagarbiai priklaupė ir staigiu mostu nutraukęs juodą maršką atidengė degantį fakelą.

- Ne tą ugnį, idiote! Aš turėjau omeny šaudyti, šaudyti!

Dziubelis akimirka pagalvojo apie prašymą pasigailėti, bet kažkoks vidinis jausmas privertė jį apsigalvoti. Išgirdęs sausų gaidukų trakstelėjimus herojus užsimerkė ir susidėjo rankas ant krūtinės, mintyse ieškodamas paskutinių žodžių. Kažkaip mintyse sukiojosi tik viena nuvalkiota citata.

- In vino veritas!

- Taiky! – subliovė Sulgunis.

„Sudie“, - pasakė sau Dziubelis.

Ir staiga pasigirdo balsas.

- A! Tai pagaliau prisistatėt? Kur buvot, niekadėjai, ką? Jūsų klausiu!

Komanda šauti sustingo Sulgunio lūpose. Netikėdamas savo akimis ir ausimis kapitonas įsistebeilijo į Faršą.

- Tylit! Na, tylėkit, jei neturite pilietinės drąsos prisipažinti, - toliau varė Faršas. – Kas čia vyriausias?

Sulgunis neryžtingai patrypciojo ir žengė vieną mažiuliuką žingsnelį į priekį.

- A, tu? Tai kodėl turiu jusų laukti pusantros valandos? Nuo kada generolai laukia?

Kažkoks supratimas pradėjo aušti Sulgunio galvoje. Buvo tik vienas generolas, kuris galėjo taip šnekėti, generolas, paskui kurį jis būtų ejęs į ugnį, vandenį ir varinius fortepijonus.

- Generolas Brinza? – sušnibždėjo kapitonas.

- O kas kitas?

- Bet... tačiau... na... mes manėm, jog Karbonadų Slėnyje jūs...

- Tylėt! – didingai suriaumėjo Faršas. Dziubelis pradėjo rimtai manyti, jog įsijungė ne tą radijo stotį, - aš sugrižau! Aš pasikeičiau! Aš vesiu jus į pergalę!

Visi buhaltai sustingo pozicijoje „gerbkime žodį ginklu“ ir tris kartus sušuko „valio!“

- Taip jau geriau! O dabar „aplink“ ir laukite manęs bazėje. O tu, kapitone, parašai pasiaiškinimą ir pirmadienį jį noriu rasti ant savo stalo.

- Kurioje vietoje, generole?

- Šalia peleninės ir mano šuniuko nuotraukos.

- Bus įvykdyta, generole!

Sulgunis atidavė pagarbą generolui, atidavė įsakymus, išdalijo lapelius su generolo atvaizdu ir buhaltai, užsokę ant motociklų, nulėkė tolyn. Labai greitai jie išnyko už horizonto.

Dziubelis tiesiog negalėjo neploti.

- Žinai, Faršai, niekada nemaniau, jog tu gali...

- O tu ką, eilini? Negirdėjai įsakymo?

Dziubelis suspaudė lūpas, pakėlė nuo žemės nemažą akmenį ir tvokstelėjo Faršui į tarpuakį. Faršas tankiai sumirksėjo ir...

- Tik pažiūrėkite, koks pavojingas momentas. Puolėjas prasiveržia kairiu kraštu, apsiveda vieną gynėją, antrą, įeina į baudos aikštelę, vartininkas išbėga, puolėjas skersuoja, grūstis prie vartų, smūgis, įįįįįįvartis!!!!...

***

Vilkauogių poveikis baigėsi tik kitos dienos vakarą. Dziubelis jau šlitiniavo kaip girtas, stvarstydamasis už medžių, krūmų ir murmėdamas kažką panosėje.

- Gal tu sergi? – susirūpino Faršas. – Man dar liko pora uogyčių...

- Ką?

- Pora uogyčių.

- Tai tu jas visą laiką valgei?

- Aha.

- Aš noriu numirti, - pranešė Dziubelis.

- Na, jei taip labai nori, - pasisiūlė Faršas, imdamasis kardo.

- Ne! Aš persigalvojau.

- Bet matai, koks tu, - liūdnai suniurnėjo Faršas, - pradžioje viena, paskui kita...

- Užsičiaupk, Faršai!

Kažkur ūkanose netoli horizonto jau pasirodė Kaukolių kalnai. Draugai pagyvėjo ir paspartino žingsnį. Negeriečių lygumos jau slinko į pabaigą, kai rūžavi⁴¹ spinduliai apšvietė vienišą stulpą, liūdnai ir nelogiškai stūksantį vidury lygumų. Ant stulpo kepurnėjosi kažkokia figūra. Faršas su Dziubeliu priėjo arčiau. Figūra nustojo rangytis ir įsispoksojo į atėjūnus.

- Ei, figūra, kas tai per figūra? – garsiai paklausė Dziubelis, dėl viso pikto grabinėdamasis arbaletu.

- Esmi atsiskyrėlis Nasralakas, - didingai paskelbė figūra, vos nenuvirtusi nuo savo stulpo, - gyvenu čia iš apvaizdos malonės jau septinti metai bei medituoju⁴².

- O kur tą medų kiši? – nesuprato Faršas.

- Tai kad stulpo nereikia genėti, - tarstelėjo Dziubelis.

- O, tamsuoliai! – iškėlė į viršų rankas Nasralakas, vos nenuvirtęs nuo savo stulpo, - aš užsiiminėju... tai yra, aš skverbiuosi vis gilyn ir gilyn kaip...

- Kaip kinivarpa, - pritariamai linktelėjo Dziubelis.

- Varpakini, - pasakė Faršas.

- Bikinivarpa, - sukikeno Nasralakas.

- Varkibinipa, - pratęsė Dziubelis.

Jie dar ilgai būtų taip žaidę, bet viskas, kas gerai, turi baigtis. Tačiau šaltumo ledai jau sutirpo.

- Aš tau sakau, valgyk greičiau, - subarė Dziubelis, pamatęs, kaip ledai varva jo draugui per pirštus.

Faršas gūžtelėjo pečiais ir apsidairė ieškodamas, kur...

- Neliesk mano stulpo! – sustaugė Nasralakas, vos nenuvirtęs nuo savo vietos⁴³. – Jis ir taip glitus!

- A kodėl? – naiviai užvertęs galvą paklausė Faršas.

Atsiskyrėlio kantrybė trūko.

- Klauskit savo klausimą ir nešdinkitės!

- Kokį klausimą?

- Kiekvienas nuotykių ieškotojas visada praeidamas užduoda vieną klausimą. Kadangi šitą klausimą jau moku atmintinai, todėl galiu atsakyti iš karto – Lemties kardas guli...

- Kiek dabar valandų?

Nasralakas tankiai sumirksėjo.

- Ką?

- Kiek dabar valandų? Mums stovi.

- Ką? – paklaiko atsiskyrėlis, jausdamas, kaip atsiliko nuo modernaus jaunimo papročių ir kalbėsenos.

- Mūsų laikrodžiai stovi, - kantriai pakartojo Dziubelis.

- A... e... šita, nu, - pradėjo tempti laiką Nasralakas, stengdamasis įžiūrėti paskutinius spindulius, - gal, sakykim, aštuonios, ką?

- Taip ir maniau, - tėsė Dziubelis, - niekingas apsimetėlis!

Ir neargumentuodamas savo žodžių išdidžiai nuėjo tolyn. Sužavėtas Faršas pakraipė galvą ir parodęs negerų gestų seriją Nasralakui nubėgo paskui draugą. Senukas atsiskyrėlis paslėpė galvą⁴⁴ rankovėse ir graudžiai pravirko.

Pavijęs Dziubelį Faršas timptelėjo jį už rankovės.

- Šita, klausyk, aš čia pagalvojau...

- Ką? – nepatikėjo savo ausimis Dziubelis.

- Jeigu tas Nasralakas nenulipa nuo stulpo, tai ką jis daro, kai prispiria gamta?

Dziubelis lėtai sustojo ir pažvelgė Faršui į akis⁴⁵. Po to jie vienu metu nuleido akis žemyn, į savo batus. Ir po kelių sekundžių pažadėjo daugiau niekada į juos nežiūrėti.

Galutinis kelionės tikslas smaksojo prieš akis – juoda olos anga su nedidele dėžute, ant kurios buvo užrašyta „Aukos nukentėjusiųjų našlėms paremti“. Herojai reikšmingai susižvalgė, bet susilaikė nuo visokių džiaugsmo šūksnių apie pasiektą galutinį kelionės tikslą, pergalės šventę, fejerverkus, pigesnę alų ir gerą vyriausybę. Jie tiesiog susiėmė už rankų ir žengė vidun.

Jau ties pirmu olos tunelio posūkiu jų laukė siurprizas – didelis trijų spalvų ofsetinis plakatas. Plakatas skelbė:

ČIONAI IŽENGĖS:

a) viltį mesk į šalį

b) šalį mesk į šoną

c) ir eiki tiesiai, eiki drąsiai

Gerą daiktą ten rasi

LEMTIES KARDA galima paimti tik įvykdžius 3 (tris) sąlygas:

I. Tik su Dievo vardu praeisi

II. Būk žemesnis už žolę

III. Ženk viešpačiaus tiltu

IR...

- Kažkokie kliedesiai, - nusprendė Dziubelis, - arba aš klystu.

- Arba arba, - patvirtino Faršas.

Dziubelis klydo. Kitas kambarys pasirodė esantis aukšta sale, kurios grindys buvo visų abėcėlės raidžių mozaika. Nežinia kodėl ten puikavosi ir tokie simboliai, kaip „61“, „41“, „≤“, „÷“ ir taip toliau. Dziubelis pasikasė pakaušį.

- Viskas man aišku. Tereikia pereiti plyteles su tinkamomis raidėmis. Senas triukas.

- Potnas zdraicas⁴⁶, - pritarė Faršas.

- Faršai, nustok tvirtinti ir pritarti, aišku? Aš noriu, kad man kas nors oponuotų, supranti?

- Suprantu, - maktelėjo galva Faršas ir nurijo nežinia iš kur atsiradusį gerklės spazmą.

„Prakeiktas spazmatikas“, - pagalvojo Dziubelis ir grąžino savo žvilgsnį į raides, - palaukit, o koks Dievo vardas?“

- Faršai... šita, supranti, gal tu prisimeni vardą?

- Taip.

- Na?

- Faršas. Koks gi tu užuomarša.

- Ne savo vardą, idiote. To dievo. Ne, to Dievo.

- To paties aukščiausiojo?

- Taip.

- Aukščiausiasis Dievas.

Dziubelis pagalvojo, kaip reikėtų straksėti nuo A iki U, atgal prie K, po to pirmyn prie Š, atgal pas Č ir taip toliau. Be to, tai pasiūlė Faršas. Bet taip jau priimta, jog du minusai duoda pliusą.

- Eime, Faršai.

Raidė keitė raidę, žodis – žodį ir abu draugai atsidūrė kitoje pusėje, prie didelių durų.

- Jes! Jes! Jes! Jes! – sustaugė Dziubelis, griebdamas Faršą į glėbį.

- Jeseninas. Jenisiejus! – šaukė Faršas, bandydamas iš ten išsivaduoti.

- Mums pavyko, mums pavyko! Aš negaliu patikėti!

Vis dar apsvaigę nuo pergalės draugai pasisuko į duris. Duryse linksmi mirgėjo raidiniai kodas ir užrašas „Tik su Dievo vardu praeisi“.

- Aa... aa... liūli... kūdikėlis guli, - išlemeno Dziubelis, - mus vėl apgavo, mus vėl šlykščiai apgavo.

Faršas tik skėščiojo rankomis. Sugniuždytas Dziubelis iš vidinės kišenės išsitraukė skutimosi peiliuką ir tyliai švilpaudamas ant sienos pradėjo pjaustyti kažką bjauraus.

- Koks įdomus žodis, - pastebėjo Faršas, - ale tu žiūrėk, kaip čia yra, - ant šitų durųčių raidžių net nesimato.

Dziubelis žaibiškai atsisuko, po to pažiūrėjo į savo išbraižytą užrašą, vėl į duris, vėl į užrašą, vėl į duris, vėl į užrašą, vėl į...

- Gal pridusk? – mandagiai pasiūlė Faršas.

- Teisingai! Teisingai! Teisingai! – linksmai sušuko Dziubelis ir iškėlė rankas į viršų. – Viktorija!

- Viktorina! Bet, Dziubeli, tu iškėlei truputį ne tuos pirštus...

Dziubelis pažiūrėjo į viršų.

- A fu, prakeiktas įprotis. Faršai, supranti, tie, kurie darė kodą, irgi galvojo apie tą patį žodį. Įsivaizduoju, koks prakaituotas darbas. Dėl to ir raidės nutrintos. Ką gi, eime.

Truputį virpančiais pirštais Dziubelis suspaudė negražaus žodžio sudaromą kodą ir durys tyliai atsidarė. Priekyje tęsėsi dar viena salė, kurią buvo galima laikyti visiškai tuščia, jeigu ne viena nemaloni detalė – salės viduryje siūbavo milžiniška švytuoklė-kirvis, nepalikdamas jokių galimybių praeiti.

- Būk žemesnis už žolę, - prisiminė Faršas.

- Ne! – išpūtė krūtinę Dziubelis. – Niekada! To nebus! – jis išsipūtė dar labiau.

Staiga Faršas pradėjo ploti katučių.

- Dziubeli, žiūrėk, žiūrėk, tu kaip balionas, kaip balionas!

Dziubelis iškvėpė orą, sugrįždamas į pradines formas, labiau primenančias humanoido.

- Gerai, sakykim, mažesnis už žolę. Bet kaip tai padaryti? Juk neprašliauši, švytuoklė perpjaus kaip batonus.

- Batonus – balatonus, - akimirksniu surimavo Faršas, - prisimenu, kai dirbau Fizikos institute inžinieriumi geriausiems darbuotojams siūlė kelialapius prie Balatono, aš turėjau gauti vieną, bet tas niekingas prasisukėlis, palaižūnas, persimetėlis...

- Aišku, - iškėlė ranką Dziubelis, - daugmaž aišku. O jeigu galima įsiterpti, dėl švytuoklės turiu idėją, kurią įgyvendinsime.

- Visada pasiruošęs, - šauniai atsaliutavo Faršas, - kas bus viršuj, kas apačioj?

- Ką? – nesuprato Dziubelis, bet tuoj pat lempūtė užsidegė. – Ne, ne, jokiu būdu. „Įgyvendinsime“ – reiškia „įvykdysime“, o ne „padarysime naują gyvybę“!

- Na, jei taip, tai ne kitaip.

Dziubelis pasilenkė ir nuskynęs tarp akmenų augusios žolės stiebelį iškėlė jį virš galvos.

- Štai taip! Dabar aš žemesnis už žolę, žemesnis už žolę, žemesnis už žolę! - triumfuodamas pratrūko skanduoti.

Švytuoklė netikėtai sustingo pusiaukelėje ir neryžtingai pasisukiojo pirmyn atgal. Jei ji būtų turėjusi veidą, tuomet būtų dvejodama kramčiusi lūpas. Pasinaudojęs priešininko abejonėmis Dziubelis viena ranka čiupo Faršą, o kitoje tebelaikydamas žolelę žengė pro virpančią švytuoklę. Švytuoklė instinktyviai metėsi į priekį, bet pakludama užkeikimui atšlijo.

- Štai taip, - pamokomai pastebėjo praeidamas Dziubelis.

- Cha! – išdidžiai numetė praeidamas Faršas.

Ir abu pasuko prie kitos salės durų, kur turėjo laukti trečioji ir paskutinė užduotis.

Be abejo, ji laukė. Tiksliau, „ji“ tai buvo ilgas ir plonas tilčiukas be jokių turėklų ir nerūpestingai permestas per bedugnę.

- Čia slypi spąstai, - tarė Dziubelis, - bet nieko nepadarysi, teks eiti.

Žingsnis po žingsnio – kaip du partizanai operacijoje Normandija-Nemunas draugai skverbėsi tiltu. Jau praeitas trečdalis, pusė tilto, liko trečdalis, ketvirtadalis, visai nedaug. Dziubelio ir Faršo veidu ritosi stambūs neskiesto prakaito lašai. Dar du žingsniai, dar vienas, ir...

- Eik tu sau, - pasakė Dziubelis, atsistojęs ant tvirtos žemės ir nusišpjojęs, - kažkokia nesąmonė! Taip nebūna. Jokių spąstų? Nieko?

Ir staiga, lyg patvirtindamas jo žodžius, pasigirdo šaižus klyksmas.

- Vajėzau, vajėzau, vajėzau, tik nuėjau minutėlei į tualetą ir jau žiūrėk... Kur buvo mano protas išjungti srovę?

Abu herojai išsizioję stebėjo prie kitos tilto pusės lapatuojantį posenį vyrioką su dėmėtu kombinezonu ir odiniu šalmu. Viena ranka jis prilaikė nespėtas užsisėgti kelnes. Dziubelis paniekinamai šyptelėjo.

- Nespėjo srovės įjungti. Lūzeris! Einam, Faršai, visos kliūtys įveiktos.

Jis sutelkė jėgas ir pastūmė paskutines duris.

- A, mano mieli, įeikite, įeikite, - pasigirdo balsas ir jų link nuturseno mažas susisukęs seneliukas, dėvintis smarkiai nešvarų vienuolio abitą, kuris vos siekė kelius, beveik gundančiai apnuogindamas plonas it degtukai kojas, apaugusias rudai žaliais plaukeliais.

Faršas su Dziubeliu neryžtingai įėjo į vidų ir sustojo, leisdami seneliukui energingai kratyti jų rankas.

- Mano vardas Gastritas, - plačiam pasauliui pranešė seneliukas, ne be gailėsčio paleisdamas herojų rankas, - kad jūs žinotumėte, kokia šiandien puiki diena! Nuostabiausia diena per metus! Čestnai! – Jis net užsikosėjo, - jau taip seniai nemačiau gero spektaklio. Betgi aš nuvažiavau į šoną...

- Taip, - šaltai linktelėjo Dziubelis, vaizduodamas aukščiausią abejingumo laipsnį.

- Prašau čia, prašau prie prekystalio, - tarškėjo Gastritas, mosikuodamas rankomis, - štai, žiūrėkit, matote mano kardų kolekciją. Kardas, kurio ieškote, yra tarp jų ir jūsų užduotis bus jį atrasti. Klaidingas pasirinkimas, vos paėmus į rankas ginklą, atneš siaubingą mirtį. Nepamirškite, jog geriausia tai ne visada prašmatniausia, - seneliukas stabtelėjo atgauti kvapo ir pažiūrėjęs į ištįsusius draugų veidus paaiškino, - na, čia kaip trečiame indiane džonse.

Faršas atsargiai prislinko prie Dziubelio ir pasilenkęs lūpomis palietė jo ausį.

- Čia parolius? – paklausė jis.

- Kas?

- Nu, tie, Dianos džinsai... prisimenu, pažinojau vieną Dianą, tokia palaida merga, kažkokia limfomanė, - Faršas nušvito, prisiminęs sudėtingą terminą, - pamenu, kartą ateinu pas ją į svečius, o ji stovi išsikėtojusi tarpdury ir sako...

- Aišku, - pabrėžė Dziubelis, - o dabar pridusk. Reikia išsirinkti.

Visą popietę draugai praleido apžiūrinėdami Gastrito ginklų kolekciją. Čia buvo primityvios lazdos ir kardai, buožės ir valstiečiai vidutiniškai, karo kūjai ir karo... (toks panašus žodelis, bet kad cenzūra jį išbraukė), vienarankiai, dvirankiai ir trirankiai kirviai ir taip toliau, ir panašiai. Saulė jau pasislėpė už horizonto, kai didvyriai išsirinko du kardus ir įnirtingai susiginčijo.

- Šitas! Su akmenukais! – apsiputojęs rėkė Faršas, rodydamas į ilgą gražų kardą, inkrustuotą brangakmeniais ir perlamutru.

- Ne! Šitas, paprastas! – ginčijosi Dziubelis, nepaleisdamas iš akių paprasto medinio pagalio su izoliacija pritaisyta rankena, kuri pastebimai klibėjo ir grėsė nukristi.

Gastritas tyliai ir laimingai šypsojosi. Aistros kaito ir grėsė išsiveržti masiniu snukių daužymu. Ir staiga kažkas atsitiko – galbūt gerasis dievas Pliušas ištraukė tinkamą kortą, o galbūt išsipildė princo linkėjimas, tačiau tuo pat momentu ir Faršo, ir Dziubelio galvoje gimė ta pati klastinga mintis. Abu draugai susižvalgė ir nusišypsojo.

- Kaip gražiai gražiai mane augino, - uždainavo Dziubelis, artėdamas prie Gastrito iš vienos pusės.

- Tiu mač lav kil ju, - pritarė Faršas, užeidamas iš kitos pusės.

Paskutiniu momentu Gastritas pajuto kažką negero, kyštelėjo ranką po prekystaliu, bet nebespėjo. Masyvi, švelniai tariant, Faršo figūra būtų sutrėškusi ir lokį, tad jam užgriuvus ant Gastrito iš seneliuko liko tik trūkčiojančios kojytės. Dziubelis išsitraukė nosinaitę ir diskretiškai nusivalė nuo skruosto užtiškusius kažkokio rausvo skysčio lašelius.

Tada abu draugai išsitraukė didelį didelį maišą, sukrovė visus ginklus į vidų ir pasuko prie išėjimo.

- Ten ir išsiaiškinsim, - giliamintiškai atsiduso Dziubelis.

Lauke juos pasitiko jau kylantis Saulės diskas. Dziubelis aukštai iškėlė kardus ir iš visų plaučių suriko:

- Aš!!! Esu!!! Aš!!!

- Jo!! Jo!! Jo!!! – paantrino Faršas.

- Ką gi, Faršai, - pasakė Dziubelis, - visas pasaulis mūsų kišenėj. Vis dėlto mes kieti. Čia ne Fėjų ragas!

- Jo! – dar sykį paantrino Faršas.

Ir herojai lėtai nužingsniavo rasota žole tolyn nuo olos.

O viduje pasigirdo dejonė, ir Gastritas, laikydamasis už galvos, lėtai atsistojo ant kojų.

- Vėl tokie patys pasitaikė! – nuožmiai suburbėjo jis ir piktai nusišypsojo. Tada švelniai pakišo rankas po prekystaliu ir išsitraukė kruopščiai į vatą suvyniotą kardą.

- Va taip, Lemties karduli, gerai, kad tave paslėpiau, - linksmai pasakė jis, - o dabar atsiskaitysim su tais degradais.

Ir pralinksmėjęs Gastritas nustriksėjo prie sienos, atsidarė slaptas dureles ir sumurmėjęs „Ilgiausių metų, ilgiausių!“ nuspaudė ten įtaisytą raudoną mygtuką.

Kažkur netoli nuo olos virš rasotos žolės plykstelėjo raudona šviesa ir kalnai dar ilgai atkartėjo sproginimo aidą.

PABAIGA

PAAIŠKINIMAI

- ¹ Ypač nenuovokiems – oras pumpuojamas į padangas.
- ² Pavyzdžiui, „Grybai per lietu“, „Sirgaliai traukia į stadioną“, „Girios kioskas“ ir taip toliau.
- ³ Be abejo, Sinonimas turėjo omeny kitą, šiek tiek ilgesnį pavadinimą, bet jam nespėjus išstarti viso žodžio taiklus nusipelnusio kalbos gynėjo Lofilogo smūgis per Sinonimo žiauną išgelbėjo Pasaulį nuo dar vienos šlykštynės. Vėliau Sinonimas ir Lofilogas tapo nesutaikomais priešais, dėl jų neapykantos net žlugo kelios karalystės, bet tai jau kita istorija.
- ⁴ Neturint omeny, žinoma, naminių gyvūnėlių, naminių parazitų, naminių tarnų ir kitokių bedvasių padarų. Jie vis tiek nesuprastų.
- ⁵ Ar kokios kitos - jos visos vienodos.
- ⁶ Beje, su viena akim.
- ⁷ Piskologija – mokslas apie žuvis.
- ⁸ Ar šiuo atveju „žuviškus“?
- ⁹ Nuplaukė jo svajonės apie raudoną diplomą, rektoriaus mantiją ir DJNobo premiją, kuri lauktų Degradabade, jei Dziubeliui tik pavyktų prisiminti pradžią.
- ¹⁰ „Gerai“ – kaupti atsargas žiemai, saugotis plėšrūnų, gerbti vyresnius. „Negerai“ – prisigėrus lėbauti su šeškais, žiurkėnais ir skunsais.
- ¹¹ Juodasis Pirmininkas labai norėjo, kad jo titule būtų žodis „Juodasis“, o kadangi visi kiti tinkami žodžiai jau buvo paimti (Lordas, Valdovas, Imperatorius, Karalius, Kunigaikštis, Baronas...), teko tenkintis „Pirmininku“. Dar gerai, jog ne „Sekretoriumi“.
- ¹² Koks skirtumas kieno?
- ¹³ Retoriškai šnekant.
- ¹⁴ Atsiprašau, staltiesės.
- ¹⁵ Kažkodėl daina vadinosi „Traukinio mašinistas“.
- ¹⁶ Vakar dar meilė buvo nesudėtingas žaidimėlis.
- ¹⁷ Mutchongas – išvertus iš miško elfų kalbos, „statusas, visuomeninė padėtis“. Senojoje elfų kalboje turi dar ir kitą reikšmę, bet ji dabar beveik nevartojama.
- ¹⁸ Lygiai taip pat buvo laikoma blogu ženklu, kai kelias, kiek užmato akys, imdavo raibuliuoti visomis vaivorykštės spalvomis.
- ¹⁹ Griša kaip tik pataikė atsisėsti toje kelio vietoje ir prašyti išmaldos. Jei nežinotume, jog jis buvo aklas, tai turbūt pamanytume, jog jis buvo durnas.
- ²⁰ O Faršas tą mokėjo, oho, kaip mokėjo. Jau natūralus jo veidas buvo panašus į... atsiprašau.
- ²¹ Ta prasme iš Antikos.
- ²² Kaip matome, Pirmininkas jau turėjo šiokių tokių techninių patogumų.
- ²³ Kuris per likimo ironiją buvo pavadintas Plintusu.
- ²⁴ Kokia įžvalgi mintis. Tik didvyris galėtų bandyti naikinti Pasaulio tradicijas, neturėdamas bent jau guminių pirštinių, dujokaukės ir šiukšlių kibiro...
- ²⁵ So tell me have you ever really, really, really, really loved a woman.
- ²⁶ Žinoma, ten nebuvo kur labai ir leistis.
- ²⁷ Jis turėjo labai malonų skonį, panašų į ištirpinto medaus, užvirinto ant šviežios citrinos.
- ²⁸ Kas gi tai galėjo pasakyti?
- ²⁹ Moksliskai tariant – Defaršuota.
- ³⁰ Tik jau truputį pakeitęs spalvą.
- ³¹ Negi jie nesuprato, kad tuo viskas toli gražu nesibaigs?
- ³² O visi žiūrėjo, oi, kaip žiūrėjo.

³³ Tokiais atvejais sakoma – net pasaulio galiūnai negali atsispirti sentimentų galiai. Ką jau padarysi. Kurdamas pasveikinimus, Pirmininkas nebuvo labai originalus.

³⁴ Labai jau gerai jie apie save galvoja.

³⁵ Coup de grace – pabaigtuvių smūgis (paskutinis stikliukas, nuo kurio prarandama sąmonė).

³⁶ Na, ne visai kaip kiškis. Kiškių skuodimo technika yra šiek tiek kitokia. Jie atsispiria užpakalinėmis letenomis ir aktyviai dirba priekinėmis, ištempdami kūną, kad būtų mažesnis oro pasipriešinimas. Žiedlapis turbūt taip negalėtų.

³⁷ – Atsiprašau... aš ne visai suprantu šitą liežuvį.

– Nu, suprantate, aš viso labo (sudie, iki pasimatymo) milicininkas.

³⁸ Strategija – eiti, eiti, kol pasieksime tikslą.

³⁹ Na, nebent išskyrus tą atvejį, kai supermarkete jis pametė savo pradinių klasių mokytoją.

⁴⁰ Pagalba Faršo pavidalu, savaimė suprantama, buvo nepriimtina.

⁴¹ Rūžavi – rue je vie (pr.) – gatvė, kurioje gyvenu.

⁴² Medituoti – 1. Kopinėti medų. 2. Genėti medžius. 3. Užsiiminėti nesąmonėmis.

⁴³ Gerai, gerai, vienam sakiny negali būti dviejų stulpų.

⁴⁴ Kaži kaip jam pavyko? Turbūt Main Rido prisiskaitė.

⁴⁵ Taip žiūri mergina, kai vaikinai iškelia pernelyg atvirą pasiūlymą pažiūrėti į žvaigždes planetariume.

⁴⁶ Viskas, toliau šitas nesąmones aiškinkitės patys, kreipkitės į autorius, rašykite laiškus į Žmogaus-Vairuotojo Teisių Gynimo organizaciją... Vienu žodžiu, eikit jūs, vyrai ir moterys...

Egidijus Šantaras, Andrius Tapinas
FARŠAS IR DZIUBELIS PRIEŠ LEMTIES KARDĄ
Fantastinė apysaka

Egidijaus Šantaro piešiniai
Maketas Gedimino Beresnevičiaus